SINIMUSTA

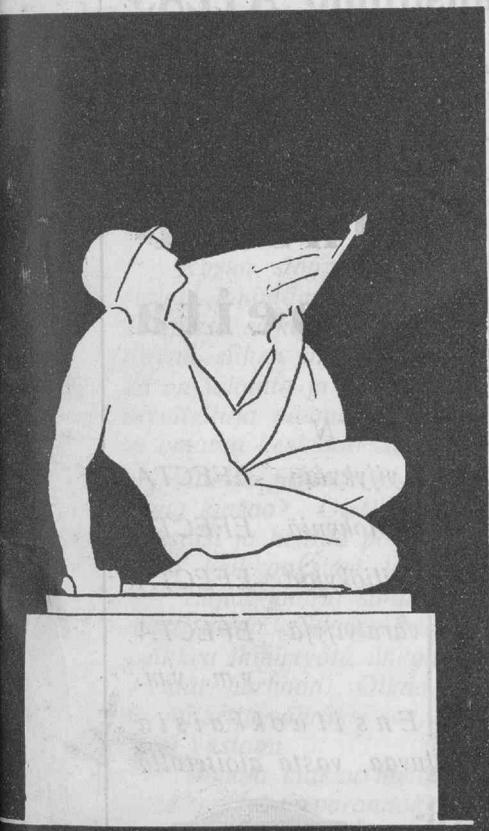

„SINIS VELJENI, KUN MINÄ KUOLEN, MINÄ HEILUTAN TAPPARAA....!"

N:o 11 Toukokuun 31 p:nä 1935

V.K-ma.

Tissot

rannekello

ruostumattomissa
teräskuorissa

ei magnetisoidu
ja käy siis tarkasti.

Soveltuu erinomaisesti
Lahjaksi.

Painotuotteen arvokkuutta

korottavat kauniit kannet!

Teillä on varmaan jokaisella kotonanne kirjoja, vihkoteoksia, aikakauslehtiä y.m. painotuotteita, joista ette malttaisi luopua. Mutta olette varmaan aprikoinut, miten niitä säilyttäisitte, kun ne sitomattomina ovat varsin rumia kirjakaapissa pidettäviksi ja ullakolla ne taas pilaantuvat.

Kerätkääpä ne kerran yhteen ja tuokaa ne meille, niin järjestämme ne meillä ja sidomme ne mieleisiinne kansiin, joita meillä on suuri valikoima. — Kun sitten katselette niitä sidottuina kirjakaapissanne, ovat ne mielestänne kohonneet arvossa.

Sidontatyö on nykyisin muuten niin halpaakin, että tämä toimenpide ei kysy suuria pääomia.

Kirjansitomo ATLAS

H E L S I N K I, FABIANINKATU 28 D, pihan perällä.
PUHELIN 28 328.

Helsingin tunnetuimpia ja eniten käytettyjä sitomoja.

Käyttäkää kamerassanne kaikkina vuoden aikoina

SELOCHROME

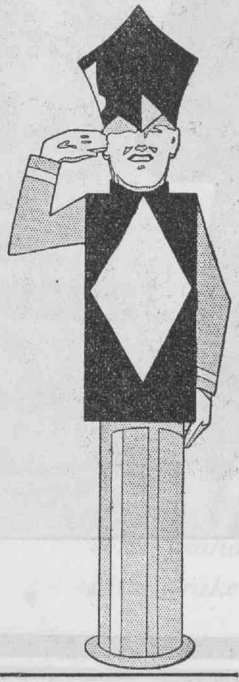

filmejä ja tuokaa ne meille kehitettäviksi, saatte nähdä kuvienne aina onnistuvan. **Kaikki amatöörityöt teemme nopeaan ja huolellisesti.**

SUOMEN VALOKUVAAJAIN OY.

Helsingissä, P. Esplanaadik. 37.
Puh. 27171.

Maan ainoa suomalainen johtava liike valokuvaustarvikealalla, myy edullisimmin valokuvauskoneita ja tarvikkeita kaikesta laadusta.

KÄYTTÄKÄÄ MEIDÄN SUOMALAISTA LIIKETTÄMME!

Sivuliikkeitä: Turussa, Tampereella, Vaasassa, Oulussa ja Viipurissa.

L. H. TALVIO
Paperitukkuliike
HELSINKI
Puh. 21818-26630
Electra
Konttoritarveosasto
Puh. 24409

Kanslia-tarpeita

KUTEN

ELECTRA hiilipaperia		*Lyijykyniä*	*EFECTA*
ELECTRA kalkkeerip.		*kopiokyniä*	*EFECTA*
ELECTRA monistelup.		*säiliökyniä*	*EFECTA*
ELECTRA läpilyöntip.		*varalyijyjä*	*EFECTA*
ELECTRA värinauhoj.			
ELECTRA konseptip.			
y. m. y. m.			*y.m. y.m.*
T u o r e i t a		*E n s i l u o k k a i s i a*	

Sekä kaikkea alaankuuluvaa, vasta aloitetulla

KONTTORITAR-VEOSASTOLLA
Helsinki — Pörssitalo
Puh. 24409 (Salkovuo)

L. H TALVIO
Paperitukkuliike

L. H. TALVIO
Paperitukkuliike
HELSINKI
Puh. 21818-26630
Efecta
Konttoritarveosasto
Puh. 24409

SINIMUSTA

SINIMUSTA-JÄRJESTÖN LEHTI

Numero 11 — 31. 5. 1935

TOIMITUSNEUVOSTO: ELIAS SIMOJOKI / REINO ALA-KULJU
VILHO HELANEN / SAKARI VAPAASALO

TOIMITUS JA KONTTORI: ALLAN VIRKKUNEN, vastaava toimittaja
HELSINKI, MIKONKATU 15. A. JAAKKO J. VIRKKUNEN, toimitussihteeri
Auki 11—15. Puhelin 20306 ja taloudenhoitaja

Luja ja rohkea.

»Olkaa lujat ja rohkeat». 5 Moos. 31: 6.

Sinä ihailet lujuutta, tahdot olla rohkea. Tahdot seistä lujana uuden, velttoutta halveksivan nuorison rivissä. Näet rohkeita näkyjä kansasi ja heimosi tulevaisuudesta. Lujat ja rohkeat nuoret ovat voittamattomia, tulevaisuus on heidän. Kun näet velton, mukavuutta rakastavan, mistään innostumattoman nuoren, tiedät hänen olevan sairaan. Joko on niin, että hänen ruumiinsa potee jotakin erikoista vikaa, tai sitten hän on siveellisesti sairas, langennut, Jumalasta luopunut.

Koska sinunkin povessasi asuu tämä nuoren ihmisen lujuutta ja rohkeutta jäytävä tauti, kehoitan sinua kääntämään katseesi sisäänpäin. Tiedän olevan jaloja, lahjakkaita, miellyttäviä nuoria, joitten elämässä ei koskaan kypsy se hedelmä, jonka nuoruusvuodet ulkoapäin arvostellen näyttivät lupaavan. Syynä siihen on, että heidän elämässään on joku kohta, hyvin usein juuri aistillinen himo, josta se mikä on jalointa ja kauneinta, ikäänkuin vuotaa ulos. Samoin suuria aatteita ajavat liikkeet jäävät vaille tavoiteltuja päämääriä, kun joukkoinnostus sillä tavalla valtaa mielet, ettei osata eikä aina myös uskalleta omassa keskuudessa tuomita sitä, mikä on väärin.

Oletko luja itseäsi kohtaan? Panetko kovan kovaa vastaan silloin, kun rakkain synnillinen halusi sinua kiusaa? Oletko valmis hakkaamaan poikki oikean kätesi, jos se viettelee sinut? Tahdotko kaivaa päästäsi ja heittää pois luotasi oikean silmäsi, jos se pyrkii katselemaan alhaista ja likaista. Ole luja omia heikkouksiasi kohtaan. »Pehmeät eivät perijumalan valtakuntaa».

Lujia nuoria sinimusta-aate vain voi käyttää hyödyksensä. Pehmeät ja veltot pilaavat ehdottomasti asian. Suuren päämäärän hyväksi yhteisesti työtä tehtäessä on osoitettava lujuutta myös niitä kaikkea ihmistyötä uhkaavia yhteissyntejä vastaan, jotka omassa keskuudessamme pyrkivät johtamaan meidät harhaan. Olkaa lujat, te sinimustat, ajaessanne omaa asiaanne, niin että omassa keskuudessanne tuomitsette vääräksi sen, mikä sitä on. Silloin osoitatte todellista lujuutta. Ja silloin ei kukaan voi seisoa teitä vastaan.

Jumala kutsuu meitä hiljentymään, tarkkaamaan omia ja yhteisiä lankeemuksiamme. Kun yksikin syntinen tekee parannuksen, kovenee itsellensä ja kääntyy Jumalan tykö tunnustaen syntinsä, syntyy ilo taivaassa. Jumalan armo alkaa häntä kasvattaa, tekee hänestä rohkean antaessaan hänelle omantunnon rauhan ja lujittaa häntä päivä päivältä.

Olkaa lujat ja rohkeat!

Martti Simojoki.

Luo lippujen!

SM-nuorison kasvatuksessa on sangen tärkeä merkitys leirikoulutuksella. Senvuoksi onkin SM:n Keskusjohto järjestänyt tämän kesän ajaksi neljät SM-poikaleirit ja yhden SM-tyttöleirin eri puolilla maata, jotta mahdollisimman monet sinimustat voisivat niille osallistua.

SM-leireillä on ensiksikin se merkitys, että niissä vahvistuu sinimustien yhteinen taisteluhenki. Eri puolilta maata kotoisin olevat sinimustat joutuvat siellä kosketuksiin toistensa kanssa, he joutuvat makaamaan samoissa teltoissa, marssimaan samoissa riveissä, laulamaan samojen tulien ääressä ja he liittyvät toisiinsa katkeamattomilla siteillä. Nyt vasta he tuntevat kuuluvansa samaan taistelurintamaan, jolla on sama päämäärä, jonka rinnassa palaa sama innostuksen tuli. Kun he eroavat toisistaan hajaantuen itsekukin omalle vartiopaikallensa SM-rintamaan, he tuntevat olevansa katkeamattomilla siteillä toisiinsa liitetyitä, he seuraavat uskollisesti mustaa lippuansa siihen asti kun tulee matkan pää.

SM-leirit eivät ole mitään leikkileirejä eli partioleirien mukaan järjestettyjä lastentarhoja. SM-nuorisolla on vakavat ja paljon vaativat tehtävät Suomen kansan keskuudessa. Heidän päämääränsä on huikean suuri, suomalaisen kansallisvaltion luominen, jonka rajat ulottuvat sinne asti missä Suomen kieltä puhutaan. Jotta tämä päämäärä kerran saavutettaisiin, on SM:n luotava uusi nuoriso tähän maahan, nuoriso, joka luo tulevaisuuden valtion. Sinimusta nuoriso taistelee tämän päämäärän puolesta mitä vaikeimpien olosuhteiden vallitessa. Vanha lahoava järjestelmä kokoaa viimeisiä voimiansa murskatakseen SM-järjestön ja sen ihanteet ja jättääkseen nuorisomme edelleen marxilaisten nuorisojärjestöjen myrkyttämäksi ja porvaripuolueiden nuorisoliittojen tanssitettavaksi. Jotta sinimustat kehittyisivät taistelijoiksi, joiden kanssa ei sovi leikitellä, taistelijoiksi, jotka kykenevät suorittamaan tehtävänsä itsekukin omalla taistelulohkollansa, on heidän saatava perinpohjainen koulutus. Senvuoksi ei SM-leireillä lypsetä käpylehmiä eikä rakenneta »totemia», vaan annetaan koulutusta SM-johtajiksi, perehdytetään SM-organisatioon, opetetaan puhujataitoa sekä laulua ja lausuntaa *SM-rytmissä*. Ja leiritulien ääressä kertovat vapaussodassa ja heimosodissa taistelleet sinimustat sankaritarinoita, jotka saavat veret hehkumaan nuorempien poskilla. — *Senvuoksi tuntuukin aina SM-leirinuotion ääressä, että niiden vartijoina seisovat kunnian haamut.*

Tämä kesä voi lopullisesti ratkaista Karjalan ja Inkerin kansallisuuskysymyksen. Molempia maita nopeasti evakuoidaan suomalaisesta asutuksesta ja sijalle tuodaan ryssiä. Tämä, yksi maailmanhistorian suurimmista tragedioista tapahtuu sivistyneen Euroopan silmien edessä, Euroopan, jonka diplomaatit (paitsi Saksan) kilpaa pokkuroivat Litvinovin jalkojen juuressa. Eipä ihme, että miehen tyypilliset narikkajuutalaiskasvot loistavat rasvaisen tyytyväisinä.

Mutta SM-leirillä ei unohdeta Karjalan ja Inkerin kärsimyksiä. Siellä kasvatetaan nuorisoa, joka on valmis astumaan heimosoturien askeleilla heti, kun kohtalon hetki lyö. Mitään muuta palkkaa eivät he tahdo kuin sen, minkä Garibaldi lupasi Italian vapaustaistelijoille: »Kärsimyksiä, haavoja ja kuolemaa». Tällä palkalla, silmämääränänsä Isänmaan kunnia ja orjien vapautus SM-nuoriso astuu kerran leiritulien ääreen, jotka palavat jonkun verran *idempänä* kuin SM-tulet tänä kesänä.

SM-leireillä pannaan erikoinen paino *fyysilliselle* kasvatukselle. SM-nuorison täytyy olla myös ruumiillisesti voimakasta ja tervettä. Me käsitämme, ettei ruumiillisesti rappioituneessa, näivettyneessä tyypissä voi elää todellinen SM-henki. Samalla kun sinimustaan on luotava teräksinen tahto, on hänen ruumiinsa treenattava voimakkaaksi kestämään mitä suurimpia rasituksia. *Hänen on opittava marssimaan, uimaan ja ampumaan, sillä lopullisessa ratkaisussa ei tarvita vain sielua, vaan myöskin ruumista.*

SM-nuorison viholliset huutavat, että tämä nuoriso elää jonkunlaisen joukkopsykoosin lumoissa. Tulkoot he SM-leireille ja nähköötpä tuon nuoren, ahavoituneen ja jäntevän joukon ja kuulkoot heidän taistelulaulujaan ja päättäköötpä, missä he löytävät puhtaampaa ja raitishenkisempää nuorisoa kuin tämä on! Ei se nuoriso ole minkään psykoosin vallassa, ellei palavaa kansallista innostusta sellaisena pidetä. — Mutta eikö sekin ole parempi kuin se intohimojen psykoosi, tanssihimon, juopotteluhimon ja irstaisuuden psykoosi, jonka iljettävässä syleilyssä suuri osa nuorisoamme väänteleehtii? Tätä kaikkea vastaan taistelevat säälimättömästi SM-nuorison johtajat, mutta siihen he eivät kykene, elleivät saa sytytetyksi nuori-

SM-tyttöjen kesä.

Maisteri
ANNA-LIISA
HEIKINHEIMO.

Tässä lehdessä oli hiljattain kirjoitus, jossa mainittiin, että sm-tyttöjen on kehitettävä itsestään Isänmaata aktiivisesti palvelemaan pystyviä naisia.

Mutta meissä on vielä kaikissa paljon kouluttamista, ennenkuin oikein siihen pystymme.

Useat sm-tytöistä ovat koululaisia ja teille aikaa nyt kesäloma, vapaammin voitte nyt määrätä aikanne käytöstä. Virassa olevat saanevat nekin oman kesälomansa.

Mutta sm-tytöillä ei ole oikeutta käyttää kesälomaansa vain lepoon ja kesästä nauttimiseen. Ei meillä ole siihen aikaa, meillä on kiire! Kesällä meillä on enemmän tilaisuutta taisteluvalmiutemme kehittämiseen. Ja se ajasta on otettava vaarin!

Paras keino tässä on saapua Kuortaneen SM-leirille. Siitä on jo tarkemmin puhuttu tässä lehdessä.

Sillä on moninainen merkitys. Ensiksikin on tarpeen tämmöisillä kursseilla mahdollisimman monille sm-tytöille saada selväksi järjestön koko ohjelma kaikkine yksityiskohtineen. Toiseksi pitää oppia tekemään työtä ja *taistelemaan* ohjelman toteuttamiseksi. Sitten on hyvin tärkeää, että sm-tytöt oppivat olemaan leirillä ja että heitä fyysillisesti karaistaan. Erikoisen suuri merkitys on sillä, että eri puolilta maata saapuvat sinimustat tutustuvat toisiinsa ja että näin saadaan taistelurintama ikäänkuin kiinteämmäksi. Ja me toivomme, että me leirillä saamme toisiltamme sitä rohkeaa ja palavaa, oikeaa sm-henkeä, joka on kaiken menestyksellisen työmme edellytys.

Leiri sijaitsee, kuten jo on mainittu, Kuortaneella, Kuortaneen järven rannalla (uimataidottomat opetetaan uimaan!) Päivä aletaan lipunnostolla, voimistelulla ja aamuhartaudella, — ja se loppuu iltanuotion sammuessa. Ja väliin mahtuu paljon sitä, mihin edellä on viitattu. Tulkaamme leirille opin- ja työnhaluisina! Tämä on sm-tyttöjen ensimmäinen oma leiri, me näytämme, että niitä ja meitä tarvitaan!

Ne, jotka eivät pääse leirille, voivat loman aikana koettaa erikoisesti kirjallisuuden avulla perehtyä siihen uuteen maailmankatsomukseen, jota meidän pitäisi edustaa. Sen ohessa ei tietenkään sovi unohtaa urheilua eikä retkeilyä, — mahdollisimman pitkiä!

Useat sm-tytöt joutuvat kesällä kiinteästi ottamaan osaa kotiaskareihin tai suorastaan ruumiilli-

---

son sydämiin *vastatulta* synnin ja himojen tulelle. Käsi sydämelle, nuorison vanhemmat ja kasvattajat: onko parempi, että jätätte sen nuorison, josta vastaatte, kesän ajaksi roikkumaan verkkokiikkuun, tahi sallitte heidän hyppiä kaiken maailman narrien ja nuorison turmelijain orgioissa, vai onko parempi, että päästätte SM-leiritulien äärelle valkoisten telttojen keskelle, jossa jokainen päivä aletaan ja lopetetaan rukouksella *Herran kasvojen edessä?* Ja vielä yksi kysymys: *kummalla tiellä teidän mielestänne marssii se nuoriso, joka luo Suomelle suuren tulevaisuuden?*

SM-leiritulet syttyvät eri puolilla Isänmaata. Niiden äärellä loistaa valkoisten telttojen rivit. Sinimusta nuoriso, kutsun teitä jälleen *luo lippujen!*

Kiuruvedellä, 23 pnä toukokuuta 1935.

Elias Simojoki.

VALMISTAUTUKAA!

Jos kesän aikana opiskelette kirjeellisesti vaikeampia kouluaineita, saattavat arvosanat koulussa ensi talvena parantua.

Kansanvalistusseuran
KIRJEOPISTO

kouluhallituksen tarkastuksen alainen oppilaitos
os. Helsinki

opettaa kaikkia **oppikoulun** aineita sekä monia **ammatti-** y. m. kursseja **tehokkaasti** ja **halvalla** kaikille opinhaluisille.

Pyytäkää ilmaiset selostukset ja ryhtykää opiskelemaan!

„Löydän tien, tai teen sen".

Kansan kohtalon voi vain voimakkaan intohimon myrsky kääntää. Ja tämän myrskyn *täytyy* tänä päivänä nousta Suomen kansan sielusta kuin kevättulvan, jonka edestä kaikki väkivalloin rakennetut padot, kaikki keinotekoiset pidäkkeet, kaikki pienet asiat ja kaikki vähäpätöinen murskautuvat antamaan tietä uudelle keväälle ja uudelle elämälle. Maailmankatsomuksien maailmansota on alkanut ja kun se päättyy, on maailman muoto toinen kuin tänään ja eilen. Vanha yhteiskunta uudistuu, vanhat »vapaamielisyyden» harhakuvitelmat pirstoutuvat ja vanhat vallanpitäjät saavat kerran ojentaa ohjakset niille, sillä he eivät kyenneet ohjaamaan Euroopan kolmivaljakon hillitöntä kulkua.

Mutta mitä tapahtuu sitä ennen tällä taivaankappaleella, joka kiitää halki avaruuden kohtalon tähtisumujen peittämänä tietämättä tulevaisuuttaan, kantaen mukanaan kansojen kohtalon raskaita kysymyksiä? Halkaiseeko ehkä piankin punaisen maailmanvallankumouksen raketti Euroopan taivaan merkkinä uudelle Pärttylinyölle? Marssivatko Voroshilovin joukot länteen ja itään? Kohoaako punainen vallankumouslippu barrikaadeille ja täyttyykö Eurooppa kansalaissotien savuun ja vereen? — Vai kajahtaako jossakin Sarajevon laukaus uudelleen kuin ensimmäisenä lyöntinä siihen kansojen sodan sinfoniaan, jossa soivat kansojen hätä ja rohkeus, kaikki inhimilliset hyveet ja heikkoudet,miehinen kunto, uljuus ja pelkuruus, isänmaanrakkaus ja -petturuus, suurena, kammottavana, kauniina 20-vuosisadan Euroopan sinfoniana?

Näitten kysymysten keskelle on meidät, Suomen nuoriso, heitetty kuin labyrintin pohjukkaan, mutta me tahdomme löytää tien, joka vie tulevaisuuteen. Me luotamme kansaamme. Me uskomme Suomen suvun suureen tehtävään historiassa. Ja me olemme onnellisia, kun saamme olla mukana silloin, kun maailman muoto muutetaan, kun jokainen päivä voi tuoda mahdollisuudet, kun kansojen rajat muuttuvat ja kun *tulevaisuus on sen, mutta vain sen, joka uskaltaa ja uskoo.* Voitonseppeleen historian jumalattaren kulmilta on aina riistänyt vain se kansa, jonka nuorisolla on pelkäämätön usko tulevaisuuteen. Puoluepolitiikan »antaa mennä» ohjelma ei vie pitkälle. Puoluemiesten päämäärätön vaellus ei vie tätä kansaa perille, sillä liian monet houkutuslaulut ja liian monet tuulet ohjaavat heidän kulkuaan. He »antavat mennä» ja eräänä päivänä, jos niin käy, he näkevät tämänkin kansan sortuvan punaisen maailmankatsomuksen jalkoihin tai raukenevan tyhjiin puoluemaailmankatsomuksen heikkouteen. Puoluepolitiikan ohjelmalauseeksi sopisi niin mainiosti tuo kaikkien aikojen puoluemiehiä kuvaava lause Metternichin ajoilta: »Minun ja Metternichin ajan se kyllä vielä kestää!»

Mutta vailla sen pitempiä tulevaisuudennäkyjä,

---

seen työhön. Sehän onkin meidän maailmankatsomuksemme mukaista. Jos joudutte suorastaan ansiotyöhön, — sitä parempi. Mahdollisimman suuri monipuolisuus on tärkeätä jopa — maanpuolustuksenkin kannalta!

Erikoisesti henkistä työtä tekevien pitäisi välttämättä ottaa mahdollisimman usein osaa ruumiilliseen työhön. Ja niiden sinimustien, jotka eivät itse ole kotoisin työläiskodeista, pitäisi mahdollisimman paljon olla kosketuksessa työväestön kanssa. Monilla on siihen tilaisuus maalaiskodeissaan. Mutta kyllä olisi tärkeätä, että mahdollisimman monet sellaiset sinimustat, joiden oma elämänura on toisenlainen, edes joskus, lyhyenkin ajan, ottaisivat koetellakseen, millaista on ansaita leipänsä ruumiillista työtä tekevänä päiväpalkkalaisena. Hyvä olisi oppikoululaisen olla joskus esim. tehdastyöläisenä!

Vasta itse mukana olemalla voi jollain tavalla perehtyä työläistovereittensa elämänkatsomukseen. Ja se pitäisi tuntea, jotta voisimme mahdollisimman menestyksellisesti hyökätä marxilaisuuden kimppuun. Eikä tarvinne sanoakaan, miten tärkeää tämmöinen »mukanaolo» on siinä suhteessa, että meidän *täytyy* saada peitetyksi epäluulon, ymmärtämättömyyden ja vihan kuilut kansamme keskuudesta.

Missä olemmekin, saakoon Isänmaamme kesäinen ihanuus jokaisen sinimustan joskus hiljentymään elämämme suurten johtotähtien, Jumalan ja Isänmaan eteen, niin että me entistä paremmin saisimme *pyhitetyksi* itsemme niille *kokonaan!*

Anna-Liisa Heikinheimo.

keskellä henkistä ja aineellista hätää, yhteiskuntavastakohtien saartamana, luokkavihan ja puolueiden jakamana tämä kansa ei kestä. Jotakin parempaa täytyy tulla. Uuden hengen täytyy johtaa kansan kohtaloa. Uuden maailmankatsomuksen täytyy työntää syrjään puolue-Metternichien toivottomat yritykset. Ja Suomen nuorison, siitä riippuu kansan tulevaisuus, täytyy jättää vanha ja astua uutta tietä. Ja nuoriso onkin ottanut ohjeekseen nuo kartagolaisen soturin selvät sanat: »Löydän tien, tai teen sen!»

Snellman lähti etsimään tietä. Hänen täytyi se itse raivata yli epäkansallisuuden muurin. Mutta tänä vuonna me eräänä tammikuun sunnuntaina näimme, miten koko kansallisuutensa voimaan heränyt osa Suomen kansaa sadoin tuhansin lähti kulkemaan tuota tietä. Jääkärinuorukaiset lähtivät etsimään tietä ja löysivät sen. Bobi Sivén kulki uskollisesti oman tiensä loppuun saakka. Ja ne nuorukaiset, jotka lähtivät Karjalaan, eivät tuumaakaan väistyneet valitsemaltaan tieltä, päättyi se sitten vaikka sankarikuolemaan Antikaisten polttorovioilla.

Suomen nuoriso seuraa heidän tietään. Se on sille tunnon pakottamana lähtenyt. Me voimme hetkittäin erehtyä, mutta me kuitenkin sille tielle pyrimme. Sillä tässä yhteiskunnassa me tunnemme itsemme kodittomiksi ja vieraiksi. Me haluamme julistaa uskoamme kansamme tulevaisuuteen ja me uskomme, että Suomen kansa on löytävä sen kokonaan toisten tunnustähtien alla kuin mihin puoluemiehet uskovat. Me julistamme kokonaisuuden ohjelmaa. Ja me haluamme hyljätä vanhojen yhteiskuntavastakohtien synnyttämät ennakkoluulot. Nykyisen nuorison maailmankatsomukselle on vierasta sekä sosialidemokratian kansainvälisyys ja luokkataistelu, että porvarillisen maailmankatsomuksen itsekkyys. Nykyinen nuoriso ei voi lukea itseään, jos se haluaa olla rehellinen, ei sosialidemokraatteihin eikä porvareihin. Meille vielä uskotellaan tuon kahtiajaon ikuista paremmuutta vielä senkin jälkeen, kun punaisen maailmankatsomuksen mahdottomuus alkaa selvitä maailman kansoille ja porvarillisen puoluekatsomuksen kykenemättömyys yhä selvemmin käy toteen. Voi olla, että vanhan polven on vaikeata päästä ennakkoluuloista. Mutta sinimusta nuoriso on kulkenut jo liian pitkälle pois puoluepolitiikan lumoista. Se on jättänyt ikuiset hyvästit puolueitten politiikalle. Se ei tule koskaan uskomaan, että sosialidemokratia voisi pelastaa työväestöä. Sosialidemokratia on punaisen maailmanvallankumouksen ase ja jos se saa edelleenkin yksinoikeuden työväen lipunkantajana, on kerran tuleva päivä, jolloin punakapinan tragedia näytellään täälläkin toiseen kertaan. Ja tuon päivän tuloa, se on sinimustan nuorison vakaumus, ei koskaan voi estää porvarillinen puoluepolitiikka. Nuoriso on jo hyljännyt onnettoman kahtiajaon työmiehiin ja herroihin. Sillä meidän syvin käsityksemme on, että täällä on vain yksi Suomen nuoriso. Täällä on vain yksi Suomen kansa, jolla on yhteiset kohtalot, omat velvollisuudet ja omat oikeudet. Marxilaiset sanovat, että työläisnuorison täytyy olla marxilaista ja kuulua Internationalelle. Sinimustat sanovat, että jokainen oikea, tehtävänsä täyttävä nuoriso on sanan parhaassa mielessä työläisnuorisoa ja kuuluu Isänmaalle. Ja niin ulottuu jo tänä päivänä Sinimusta-järjestö ohi kaikkien yhteiskuntarajojen kaikkiin luokkiin ja kaikkiin ryhmiin. Meidän järjestömme jäsenet ovat työläisten, maanviljelijöiden ja virkamiesten lapsia. Ja moni entisen punakaartilaisen poika on mukana vapaussoturin pojan kanssa omaksumassa itselleen sitä maailmankatsomusta, joka kerran voittaa ja voittaessaan antaa Isänmaan niillekin, joilta sen sosialistijohtajat haluavat riistää.

Ja tuo päivä koittaa, *jolloin tässä maassa on yksi ja kokonainen Suomen kansa.* Täällä on Isänmaa, joka on kyllin voimakas ottamaan vastaan ne iskut, jotka sen päälle voivat sataa. Täällä on kansa, joka hyljättyään puoluemaailmankatsomuksen ja luokkavihan ristiriidat on kyllin voimakas toteuttamaan sen tehtävän, mikä Suomen kansalle on annettu. Tähän me sinimustat uskomme. Tähän me pyrimme. Tämän ohjelman vuoksi me olemme valmiit taistelemaan. Ja me käsitämme, että nykyisellä nuorisopolvella, mikäli se ei kerran tuhoudu Karjalan kannakselle ja ainakin ennen sitä, on suuri elämäntahto ja taistelu nousevan kansakokonaisuuden rintamassa. Me kiitämme kohtaloa, joka on asettanut meidät tälle paikalle. Tänä Suomen kansan kevättulvan aikana me haluamme julistaa kaikille ilmansuunnille, mitä sydämemme käskee meitä sanomaan, me haluamme julistaa Suuren Suomen tuloa, kansallisen kokonaisuuden, uuden yhteiskunnan tuloa, joka kasvattaa jäseniään Isänmaan palvelukseen, kulkemaan sitä tietä, jolle kulkemaan Isänmaa meitä joka aamu kutsuu. Ja me sinimustat, kulkekaamme sitä tietä pelottomin ja kiireisin askelin! Sillä uudella kansallisella maailmankatsomuksella on kiire.

Sakari Vapaasalo.

Kantakirjaihminen.

Pastori
AARNO SEPPO.

Puhdas arjalainen tyyppi, germaaninen rotuyksilö tai sanokaamme jonkinlainen »kantakirjaihminen», on se, jota kristinuskonvastainen osa Saksan kansaa etsii ja kasvattaa keskuudessaan. Se on heidän kannaltaan katsoen luonnollisesti hyvä, mutta keinot, joilla tähän päämäärään pyritään, ovat epäiltäviä. Vanhaa pakanuutta elvytetään, sitä yritetään jonakin uuspakanallisuutena istuttaa kansaan ja samalla käydään käsiksi kristillisyyteen arveluttavin tavoin. Viidensadan papin vangitseminen ei ole keino, joka vie kovinkaan pitkälle eteenpäin. Siinä etsitään pelastusta nykyisestä kaikkia kansoja painavasta sekavuudesta, mutta sitä etsitään väärin.

Samanlainen, väärältä suunnalta lähtevä, »kantakirjaihmisen» kasvattaja meillä Suomessa on m.m. *nuorisoseuraliike*. Silloin, kun etsitään pelastusta ihmisestä, erehdytään surkeasti. Ihminen, joka on inhimillisyydellään aikaansaanut juuri nykyisen onnettomuuden, ei voi löytää siitä pelastusta omasta itsestään. Ei hänessä, turmeltuneessa olennossa, ole sellaista, mikä antaisi neuvon, voiman uuteen elämään. Sitä on aivan turha hänestä etsiäkään, sillä se on saatavissa vain hänen ulkopuoleltaan. Sitä ei ole Suomessa sen paremmin kuin Saksassakaan muualla kuin *elävässä kristillisyydessä*.

Nuorisoseuraliikkeellä on kai tarkoitettu alunperin hyvää. Mutta se malli-ihminen, »kantakirjaihminen», jota se liike on kasvattanut, on perin kurja olio. Se ei viihdy monessakaan pitäjässä muun kuin haitarin ja viinan ääressä. Siltä on riistetty kristillisyyden voima ja sijaan on työnnetty itsekasvatuksen kaluttu luu. Se on saatettu vetistyneeseen tilaan, jossa on aatetta vain sen verran, että saadaan kokoontua huvittelemaan. Melko toivottomalta tuntuu ajatuskin, että nuorisoseuran itsetietoinen kasvatti milloinkaan pääsisi nousemaan asteelle, jolla jokaisen tässä maassa pitäisi olla. Ei se siihen pääse ainakaan omalla opillaan. Kirvelevin sydämin joutuu monta kertaa kuuntelemaan nuorisoseuraväen äänekästä menoa maanteillä ja jatsirummun helvetillistä pärinää, joka häiritsee rauhallista elämää kilometrinkin päässä. Väkisinkin tulee mieleen kysymys: johtajat, ettekö tiedä, että se nuoriso, jonka te näissä merkeissä kokootte, on *Suomen nuorisoa* ja että niilläkin nuorilla on kuolematon sielu? Missä onkaan edesvastuun tunne?

Tähän sanottanee, etteivät nuorisoseurat ole kristillisiä seuroja, eikä niitten jäseniltä sentähden voida vaatia ratkaisua kristillisessä mielessä. — Ei kukaan, joka niitä katselee, sitä toki aiokaan väittää. Mutta eikö niitten sitä pitäisi olla? Onhan, voidaan kai sanoa, jokainen nuorisoseuralainen kristillisen seurakunnan jäsen. Miksi sitten sanotaan, ettei hänen edes ulkonaisesti tulisi olla kristitty? Onko suomalaisella oikeus, kuuluessaan johonkin kristittömään järjestöön, tehdä mitä tahansa? Ei varmasti.

Mitä tehtäviä nuorisoseuroilla sitten on? Tällaisina ei mitään. Ne voidaan rauhallisesti haudata ilman, että hautajaisissa on ketään muita surevia kuin pimeyden joukkio.

Älkäämme eksykö parantamaan maailmaa omalla voimallamme. Me emme siihen pysty. Eivät meidän voimamme riitä muuttamaan edes omaa elämäämme. Siihen pystyy vain Kristuksen voima. Meidän on kasvettava nuorisoksi, jolle kristillisyys ei ole vain ulkonainen nimikilpi tai välikappale, vaan *elämän voima*. Vain tätä tietä tulee meistä sinimusta nuoriso ja sinimusta kansa, sellainen, joka kokoontuu Jumalan elävän sanan ääreen ja imee siitä voiman, jonka edessä helvetin portitkin vapisevat. Se nuoriso heiluttaa tapparaansa voimallisesti, ja sen edessä kaatuu piru ja ryssä luokona. Jos se nuoriso kaatuu, kaatuu se pää viholliseen päin. Se nuoriso ei ole kantakirjanuorisoa, vaan se on syntinsä tuntevaa ja niistä vain Herransa edessä tiliä tekevää. Mutta voi sen nuorison vastustajia!

Aarno Seppo.

Sinimustan mietteitä.

Me sinimustat olemme saaneet kokea ainaista pilkkaa ja häväistystä. Kaikki puolueet ovat ottaneet päämääräkseen järjestömme tuhoamisen, ja siksi ne innolla etsivät meistä sitä »mustaa» kohtaa, joka olisi heidän valttinsa. Mutta turhaan. Turhaan ovat puoluemiehet hikoilleet meidän kimpussamme. Raivokkaat huudot takertuvat vähitellen huutajien kurkkuun. Näyttää siltä kuin heidän tuskanhuutonsa alkaisivat kohdistua ainoastaan siihen, että me »kiihoitamme» nuoria jo 10:stä ikävuodesta alkaen. Raivokkaina he moittivat meitä kiihkoisänmaallisiksi ja kiihkokansallisiksi. Ja vastustaessaan meitä puoluemiehet eivät etsi keinoja. Eivät katso sitä, tekevätkö laillisesti vai laittomasti. On paljon todistuksia siitä kuinka »laillisuusmiehet» ovat menetelleet »laillisuusrintaman» tuttujen kaavojen mukaan. Itse olen saanut kokea vihan kyllin suurena. Muistan, kuinka sinimustia tunnuksia kantaessani kerran jouduin seisomaan puukolla varustautuneen, raivostuneen kommunistin edessä. Kerran kulkiessani jouduin ankaraan kivisateeseen ja kerran ojennettiin taskuase päin rintaani. Puhumattakaan pienemmistä »urotöistä». Tässä vain pieniä esimerkkejä siitä kuinka sinimustaa vihataan. Mutta viha ei meitä peloita. Emme pelkää uhrausta aatteemme puolesta. *Emme lakkaa taistelemasta ennenkuin taistelukenttä on meidän.* Me taistelemme siksi kunnes tämä kansa ymmärtää aatteemme jalouden ja väriemme puhtauden.

Meidän sallittanee kysyä, emmekö me saa nuorisoa opettaa tuntemaan yhteistä Isänmaatamme, esiisiemme kallista perintöä. Emmekö saa pitää huolta siitä, ettei nuorisomme painu puoluekirojen ja marxilaisuuden saastuttamana alimpaan kuiluun, sille asteelle, jossa sillä ei ole mitään ihanteita, ei mitään ryhtiä. Vain puoluesaasta ja luokkavihan oppi turmelevat siltä kaiken, mikä on pyhää.

Me emme saisi viedä nuorisoa sankaripatsaiden juurelle ja sinivalkoisten lippujen alle muistelemaan niitä sankareita, jotka kaikkensa ovat uhranneet Isänmaamme hyväksi. Emme saisi opettaa nuorisoa rakastamaan kotia, uskontoa ja Isänmaata. Emme saisi puhua kärsivien heimoveljiemme orjuudesta, emme mistään, mikä on meille pyhää. Ja tätä kaikkea me emme saisi tehdä silloin, kun marxilaiset kehdossa uinuville lapsilleen opettavat luokkavihan ja maailmanvallankumouksen taistelua.

Mutta viha meitä sinimustia kohtaan johtuu suurelta osalta siitä, että nuorisomme on alkanut herätä sinimustien torvien soittoon. Moni puoluemies on saanut ikäväkseen todeta, että hänenkin lapsensa kuuluvat sinimustiin. Nuoriso on jo suurelta osalta meidän. Se ei hyväksy mitään luokkavihaa, ei puolueita, ei kansallisten muistojemme polkemista lokaan. Me tahdomme ojentaa kätemme työläisveljillemme ja -sisarillemme. Tahdomme auttaa heitä käsittämään, että työläisellä on sittenkin Isänmaa ja ystäviä tälläkin puolen kuilua. Me edustamme uutta maailmankatsomusta, joka ei katso syntyperää eikä vaatetusta, vaan se katsoo nuorisoa sydämeen. Me emme halveksi matalimmankaan majan tyttöä emmekä poikaa. Me tahdomme olla heidänkin todellisia ystäviään, sillä olemmehan saman kansan jäseniä.

Meitä sinimustia yhdistää sama aate ja usko sarastavaan suureen Isänmaahamme. *Meidän julistuksemme kaikuu vielä yli puoluemiesten häväistysnaurun. Meidän taistelulaulumme kaikuvat vielä kerran mahtavampina kuin minkään kosken pauhu.* Taistelussamme emme käänny oikealle emmekä vasemmalle, vaan meidän tiemme on omantuntomme tie ja sankarien tie. Tie, jolta moni taistelun kestäessä tulee kääntymään tai sortumaan, mutta ne, jotka sen kestävät kantaen lippuamme uuteen aamun koittoon, vievät sen sille paikalle, jolle se kuuluu. Silloin ei vapaussankareita enää häpäistä, eivätkä punavaatteet koskaan kohoa työväentalojemme liputankoihin, vaan koko Suomen suomalainen, onnellinen kansa kokoontuu paljain päin kunnioittamaan Isänmaamme symboolia ja Maamme-laulun sävelten kaikuessa työläinen ja herra kohottavat ylös kiitoksen:Taivaan Jumala! Me kiitämme Sinua siitä, että kansamme nyt on onnellinen, oikea Suomen kansa ja että Isänmaamme on pimeyden yöstä noussut uuteen onnelliseen aamunkoittoon.

Erkki Saramo.

Sinimusta

ilmestyy seuraavan kerran kesäkuun 21. p:nä tavallista laajempana juhannusnumerona.

AIKAMME ILMIÖITÄ

Jälleenkään ei täällä tehdä niinkuin oli *lainsäätäjän tarkoitus*.

Kun eduskunta niisti opetusministeriön budjetista Smk. 100:— paperissa kontant, merkitsi se sitä, että iikooällän riekkujaiset on kouluista nyt lopetettava.

Tämä koskee nyt ensikädessä sm *Viljo Liusta* ja hänen Baabelissa sijaitsevia peliluoliaan, joita ei saa tänne raahata. Mutta myöskin niitä valtiollisesti vastuunalaisia henkilöitä, joiden helmaan kansamme tulevaisuus sen kultaisen nuorison kasvatuksen hahmossa on laskettu.

Ja kaikkea siellä Kuopiossa, meidän omassa piirissämme, nyt pitääkin tapahtuman!

Syvällä tyydytyksellä olemme panneet merkille Kuopion tyttölyseon rehtori Vaaraman reippaat otteet, joista havaitaan, että vielä sitä pilkahtaa valoakin sinimustasta pimeydestä. Epätäydellisiä ja hämäriä asiakirjoja voidaan vielä täydentää. Lainsäätäjän tarkoituksen mukaisiksi.

Oikein johdonmukaisella ajattelulla.

Rehtori Vaarama on ihan oikein havainnut, että Sinimustat on *poliittinen järjestö*, eivätkä oppilaat saa sellaisiin kuulua, »olivatpa ne minkälaatuisia tahansa». Ja »yleensäkin on ollut tapana, että oppilaiden ei sovi liittyä *koulun ulkopuolella* oleviin järjestöihin».

Tämä on toki toisenlaista selkeyttä kuin opetusministeriön ja kouluhallituksen kiertokirjeet, joissa kouluneuvos Tarjanteen mukaan *»ei ole sanottu, että oppilas ei saa kuulua poliittiseen järjestöön*, vaan että niissä kielletään oppilaiden osanotto aktiiviseen valtiolliseen toimintaan».

Mutta rehtori Vaaramahan on itse lainsäätäjä. Ja heitä on toki uskottava ynnä toteltava. Jotta asia täysin selkenisi, soitimme vielä eräälle toiselle lainsäätäjälle, joka myöskin edustaa Kuopion Baabelia, Yrjö Räisäselle. Mutta hän kuuli kysymyksemme väärin ja innostui.

— Vai *suojeluskunta?* No tottakai se on poliittinen järjestö ja minkälaatuinen tahansa! Ja myös »koulun ulkopuolella oleva järjestö», jollaisiin oppilaiden ei sovi liittyä!

Vain teeuuällän, sos.-dem. raittiusliiton, nuorisoliiton, sivistysliiton ja eräitten tultakantavien opintokerhojen hän totesi olevan tämän »yleisen tavan» ulkopuolella. Ne kun eivät ole mitään asekaarteja vaan sitä marxilaista valistus- & rauhankalustoa, jonka lisäämiseksi edistyksen puoluepäivillä jo päätettiin hommata hyvät valtioavut.

Ed. Räisänenkin hymähti kouluneuvos Tarjanteelle, jonka mielestä »on vaikea sanoa, onko kuuluminen poliittiseen järjestöön samaa kuin *aktiivinen valtiollinen toiminta*». Hänkin pisti puumerkkinsä ed. Toivolan ja hänen Sanomainsa tuomion alle, että

»kun on tutustunut jutun vaiheisiin, voi tehdä suoralta kädeltä sen johtopäätöksen, ettei kysymyksessä ole mikään tulkinnanvarainen asia, vaan *aivan selvä tapaus*. Onhan selviö, että oppilaat ovat politikoineet, koettakoonpa kouluhallituskin selaille ja tarkastella lähettämiään kiertokirjeitä millä tavalla tahansa.»

Ja loppulausunnokseen hän täräytti, että

»hempeämielisyys ja kauniit sanat eivät lapualaisiimme ole tehonneet muussa, eivätkä auta tässäkään. Ikl:läiset sinimustajärjestöt eivät näytä piittaavan paljoakaan enempää opetusministeriön kuin kouluhallituksenkaan määräyksistä ja kiertokirjeistä, vaan toimivat jatkuvasti niinkuin ei mitään olisi tapahtunutkaan ja tekevät mitä tahtovat»,

joten jo olisi aika kouluhallituksenkin siirtyä »sanoista tekoihin». Joko tahi, sillä

»kouluissa harjoitettava politiikka ja se häikäilemätön painostus, jota lapualaisen sinimusta-aatteen innoittamat harjoittavat toisinajattelevia kohtaan, myrkyttää koko tällaisen koulun ympäristön ja pitää yllä katkeruutta ihmisissä. Sen sijaan, että koulut olisivat rauhallisia opiskelupaikkoja ja suvaitsevaisuuden tyyssijoja, muodostuvat ne politikoimisen vaikutuksesta rauhattomuuden pesiksi ja *suvaitsemattomuuden myrkyn kyllästämiksi kiihoituspesiksi.*»

Kauko- ja avarakatseisen savolaisen valtiomiehen eteemme vyöryttämät perspektiivit nostattivat kylmän hien otsallemme. Hirveät ovat ne vaarat, jotka poikaparkojamme heidän koulumatkoillaan ympäröivät. Hädissämme me vielä kysyimme siitä teeuuällästä. Ei kai se nyt vaan liene mikään po—

— Etkös sinä lue eduskunnan pöytäkirjoja? Katso toki sieltä, viime vuoden syyskuun 17 p:n kohdalta! Mei-

Sinimustat!

Aikakauslehti SUOMEN VAPAUSSOTA kertoo itsenäisyystaistelustamme toinen toistaan jännittävimpiä kertomuksia.

Tilatkaa se tänään!

Tilaus voidaan tehdä kirjakaupoista ja postikonttoreista.

Tilaushinta 45 markkaa.

dän hyvä opetusministerimme siinä kerta kaikkiaan toteaa, että »*meidän oikeusjärjestyksemme ei tunne Eduskunnan päätöksessä mainittua käsitettä 'poliittinen' järjestö*», sekä että »Työläis-Urheilu-Internationalen *varsinainen tarkoitus* ei sen sääntöjen mukaan ole valtiollisiin asioihin vaikuttaminen, vaikkakin *myös tämä kuuluu sen tarkoituksiin*».

Hjuuh, je sitten kuuluu sisäministerikin lapualaisille huomauttaneen, että »*sääntöjen* mukaan ei paremmin Työväen Urheiluliitolla kuin sen alajärjestöilläkään ole mitään poliittisia tarkoituksia». Ja kun Karekset ja Riipiset eivät tähänkään tyytyneet, ampui itse herra pääministeri isolla mörssärillä seuraavankin täysosuman:

»Kysymyshän voi olla vain siitä, *mitä on pidettävä poliittisena toimintana*. — Itsestään selvää on esim., että jos jonkin urheilujärjestön johto kehoittaa jäseniään ottamaan osaa valtiollisiin tai kunnallisiin vaaleihin ja äänestämään määrättyjä poliittisia puolueita tai puolueiden ehdokkaita, *sellainen toiminta* on poliittista.»

Ja täydentäen hän lisäsi, että vaikka »*TUL on ainakin viime vuonna, niinkuin täällä on myönnettykin, eksynyt tällaiseen menettelyyn*», niin on se *nyt* tehnyt täyden parannuksen — — —

Hjuuh' huokasi Sasukin.

Tällävälin olimme me löytäneet k.o. pöytäkirjan ja miltei jo rauhoittuneena me herra kansanedustajalta tiedustelimme, mikä merkitys olisi annettava noille iikooällän Annalan todisteluille, joiden mukaan TUL:n saman vuoden liittokokouksen julistuksessa täräytellään sellaisiakin, että

»*Pääministerit* ovat esittäneet toimintaamme vaikeuttavia poikkeuslakeja. *Opetusministerit* ovat antaneet meille aasinpotkuja. Meitä uhkaa raaka väkivalta — Liittotoverit! Suomen työväenluokka seisoo nälkiintyneenä taantumuksen puristuksessa. Italian ja Saksan diktatuurin jäljittelijöiden vaatimuksesta on kulloinkin vallassa oleva porvarillinen hallitus riistänyt työväen oikeuksia pala palalta. — Liittotoverit! — Niin valtiolliset kuin taloudellisetkin kysymykset koskevat nyt meitä jokaista. — Sen vuoksi *emme voi* jäädä vaalienkaan suhteen välinpitämättömiksi, vaan meidän on viimeistä jäsentä myöten käytettävä vaaleihin jälellä oleva aika toveriemme valistamiseen tässä suhteessa, avustettava toverijärjestöjä vaalikokousten järjestyksenpidossa, ja itse vaalipäivinä, mikäli olemme äänioikeutettuja, äänestämään *sosialidemokraattisia* ehdokkaita.»

Taikka kuten ed. Riipinen todisteli sen emäjärjestön, urheiluinternaalin ohjeita lukemalla:

»Työläisnuorisosta on kasvatettava *sosialisteja työväen urheiluliikkeen avulla*. Olla työläisurheilija on hyvä, olla työläisurheilija ja sosialisti on parempi, olla *vallankumoustaistelija* ja työläisurheilun ja sosialismin puolesta on parasta. Me emme voi päästä sosialismiin ilman vallankumoustaistelua!»

Tällä hetkellä me saimme televisiomme kuntoon ja näimme Sasun vajonneen autuaaseen tilaan kuin vanha ukkometso soitimella. Kuiskaten hän kehoitti meitä lukemaan sivulta 1911, mitä herra pääministeri tästä sanoi. Ja rauhoittuen täydelleen me luimme:

»*Kyseenalaisempaa jo on, sisältävätkö esim. urheilujärjestön johtohenkilöiden lausunnot siitä, mitä on pidettävä järjestön sisimpänä pyrkimyksenä, poliittista toimintaa.* Tietenkin *voi* esiintyä tapauksia, jolloin tällaiset lausunnotkin *voidaan* panna järjestön tiliin, *mutta yleisesti ei tuollaisten lausuntojen nojalla tietenkään voida sinään tehdä johtopäätöksiä järjestön poliittisesta työskentelystä*, jollei tämä ilmene muista asianhaaroista.»

Juu, ja

»On myönnettävästi *mahdollista*, niinkuin täällä on sanottukin, syntyä *tulkintavaikeuksia siitä, mitä on pidettävä poliittisena työskentelynä*, mutta siitä *kaikki ovat yhtä mieltä, että niin tärkeän suuriarvoisen kulttuurityön* tekemistä, jota *TUL kaikesta huolimatta harjoittaa*, ei ole vaikeutettava *pikkumaisella rettelöimisellä* — —»

Nyt vasta mekin käsitimme, mikä on lainsäätäjän tarkoitus, ja olimme Sasun kanssa yhtä mieltä siitäkin, että teeuuällälle ensi vuodeksi on myönnettävä kaksinkertainen valtionapu, sen kulttuurityötä nimenomaan oppikoulujen keskuudessa silmälläpitäen. Samoin kuin siitäkin, että sm Liuksen puhetta ja järjestön sääntöjä muistaen Sinimustien suhteen ei voi olla mitään tulkintavaikeuksia. Rehtori Vaarama on oikeassa, ja ellei tuo koulujemme muodostaminen suvaitsemattomuuden myrkyn kyllästämiksi kiihoituspesiksi kohtapuoleen ala loppua, on ed. Toivolan urhoollisesti ja vilpittömästi ensi syksynä proponeerattava, että opetusministeriön budjetista lyhennetään *Smk. 200:— paperissa kontant, elikkä 100 % enemmän kuin viime kerralla.*

Sillä siitä ne nyt ainakin tokenevat!

Antti Suomenpoika

Suomalainen ostaa vain suomalaisesta liikkeestä!

K. H. Sainio

Suomalainen Kenkäkauppa

HELSINKI

Hallituskatu 12.

SUOMALAISEN LAKI.

Kirj. AULIS OJAJÄRVI.

Ajast'aikahan, vuodesta vuotehen, niinkauan kuin tiedetään
on kohtalon ruoska heilunut pään päällä kansan tään,
tätä kansaa maahan on painanut sota, rutto ja vieras ies
ja halla ja nälkävuodet. — Mut koskaan ei Suomen mies
ole kaatunut taistelematta! Laki ollut on isien:
jos kaatui mies, niin kaatui myös hurttia kymmenen!

Laki tuo oli suomalaisen; ja suomalaisena on
tämä kansa aina taistellut joka vaiheessa kohtalon!
Tuli lännestä tai tuli idästä päin maan mahtavat miekkoineen,
ei kumpiakaan ole tuntenut tämä kansa omikseen.

Niin isämme rakastivat tätä maata ja kansaa sen,
joka pystypäin on kulkenut läpi tuskan vuosien,
joka raivasi pettua syöden ja pettua syöden löi
ja viimehetkessä kalleimmin oman itsensä aina möi.
— Kukin meistäkin rakastakoon tätä maata ja kansaa niin!
Tätä kansaa, joka ei tyytynyt ole koskaan sortajiin,
joka maahan lyötynä uudelleen taas yhtenä miehenä nous
yhä poikki lyödyissä käsissään vain karhunkeihäs ja jous.

Tämä aika on sairas. — Kuitenkin laki suomalaisen on
sama halki vuosisatojen joka vaiheessa kohtalon:
yhä suomalaisena seistä niin länttä kuin itää päin
sekä näyttää: seisoo paikallaan vain s u o m a l a i n e n näin!

K. Kurko:

Sankarityttö.

Kuvaus vuodelta 1919.

Everstimme edessä seisoi pienikasvuinen, huonosti vaatetettu inkeriläistyttö urhoollinen lapsenhymy huulillaan, heittäen ihailevia silmäyksiä ympärillään seisovaan upseerijoukkoon.

»Sinä olet siis tullut vihollisen linjojen lävitse tuomaan meille tietoja. Kerro vapaasti, tyttöseni», virkkoi eversti ystävällisesti, viitaten samalla upseereita vetäytymään vähän kauemmaksi.

»Niin olen. Isäni asuu noin 20 kilometrin päässä täältä punaisten rintaman takana. Hän on jo yli 40 vuotta pitänyt pientä kauppaa, josta olemme saaneet toimeentulomme, jopa voineet vähän auttaa köyhiä naapureitammekin. Kaikki kävi hyvin siksi, kunnes syttyi sota. Venäläiset ryöstivät tavaramme, sanoen isäni suosivan suomalaisia ja kuuluvan salaiseen itsenäisyysliittoon. Lahjoittamalla ryöstäjille viimeiset rahansa sai 60-vuotias isäni jäädä vapaana kotiin, jossa häntä kuitenkin pidetään alituiseen silmällä. Kaksi päivää takaperin saapui luoksemme venäläiseen sotilaspukuun vaatetettu mies, joka — vaikka palveleekin punajoukoissa — on tarmokkaimpia itsenäisyysmiehiämme. Isäni sulkeutui vieraineen moneksi tunniksi peräkamariin, ja minä en tiedä mitä he puhuivat. Sitten kun vieras oli lähtenyt talostamme, kutsui isäni minut luokseen, sulki visusti oven ja ikkunaluukut sanoen:

Sinä tyttäreni olet 16-vuotias, ymmärtäväinen neitonen. Isänmaamme on suuressa vaarassa ja pelastus on hiuskarvan varassa. Veljemme suomalaiset tulevat varmaan meitä vapauttamaan ja ajamaan vihatut ryssät omille asuinsijoilleen Volgan itäpuolelle, mistä ovat lähtöisinkin. Muista tyttäreni, että tämä Inkerinmaa kuuluu vain meille. Me olemme täällä maan muokanneet, laulujamme laulelleet ja odotelleet suuren suomalaisen valtakunnan syntymistä. Kavaluutta ja petosta hyväkseen käyttäen tunkeutuivat moskovalaiset maahamme, pakottivat meidät rakentamaan Pietarin kivierämaan ruhtinaalleen ja sortivat kansaamme kaikin tavoin. Emme ole kuitenkaan sortuneet, sillä sydämissämme kytee yhäti toivo, toivo suomalaisen veljen avusta. Suomalainen sotajoukko majailee täältä 20 km:n päässä Narvajoen rannoilla. Heillä on varmaan aikomus tulla meitä vapauttamaan, mutta meidän pitää omalta osaltamme heitä auttaa. Kuule siis lapseni. Sain juuri äsken joukon papereita, jotka täytyy nopeasti toimittaa suomalaisten päällikölle. Ne paperit ovat erittäin tärkeitä, koska niissä selostetaan punajoukkojen lukumäärä, aseistus y.m. Saatuaan ne paperit, on suomalaisten helppo voittaa moskovalaisten joukot. Olen itse vanha ja sairas, sitä paitsi pidetään minua silmällä, joten en voi lähteä suomalaisten luo. Sinä olet kylläkin vain heikko tyttö, mutta sinulla on luja luonne ja isäsi veri virtaa suonissasi. Tahdotko sinä suorittaa tämän isänmaallisen tehtävän? — Kun isäni oli lopettanut, panin minä kätöseni hänen käteensä ja sanoin ilomielin yrittäväni tehdä jotain Isänmaani puolesta. — Seuraavana aamuna antoi isäni minulle käärön papereita, jotka kätkin saappaaseeni. Jäähyväiset olivat pitkät ja isäni sanoi: »Lapseni, jää sinä veljiemme luo ja tule takaisin vasta heidän kanssansa. Älä enää koskaan orjana polje tämän maan pintaa, lupaa se.» —

Ja sitten minä läksin kotoa. Kannoin olkilyhdettä pääni päällä, niin että ryssät luulivat minun menevän jonnekin työhön. Kun viime yönä pyrytti kovasti lunta, niin sen suojassa pääsin pujahtamaan teidän puolellenne. Olen onnellinen nähdessäni teidät, voimakkaat veljeni. Tässä ovat isäni lähettämät paperit.»

Koko tytön kertomuksen ajan oli huoneessa vallinnut haudan hiljaisuus. Jäykkäpiirteiset sotilaat koettivat hillitä sisäistä liikutustaan kuullessaan inkeriläisneitosen toivomuksia Isänmaansa vapauttamiseksi. Äänettömänä eversti otti paperit, tarkasteli niitä kauan virkkaen viimein: »Sinä, tyttöseni, olet tehnyt suuren urotyön, joka on verrattavissa sotilaan loistavimpiin asetekoihin rintamalla. Toivottavasti ei matkasi ole turha. Tervetuloa tänne meidän luoksemme, tänne veljiesi ja sisartesi joukkoon, viihdy täällä siksi, kunnes vapaana voit jälleen astella kotitanhuoillasi Inkerissä.» —

Inkeriläinen tyttö — hänen nimensä oli Aino — astui rykmenttimme palvelukseen sairaanhoitajattarena. Tunnollisesti ja ahkerasti hän teki työtään kertaakaan nurkumatta, vaikka syvä suru kadotetun Isänmaan tähden kalvoikin mieltä. Sodan loputtua siirtyi Aino Suomeen ja on nyt naimisissa erään heimosoturin kanssa.

Ja yhä edelleen hän odottaa, odottaa aikaa, jolloin voi vapaana astella Inkerin vehreillä lakeuksilla pelkäämättä idän saastaista orjanruoskaa.

Eino Hiltunen:

Eräs koulupoikamuisto.

Elettiin pahinta routa-aikaa ja leikattiin vuosilukua 1904. Tuon vuoden syksyllä olimme siirtyneet kuudennelle luokalle K:n kaupungin klassillisessa lyseossa. Ryssää täytyi jokaisen pakosta päntätä päähänsä, sillä edellisenä vuonna oli tullut »ukaasi», ettei enää kreikka kelvannut ryssän vastineeksi. Kesken lukuvuotta täytyi silloin minun kuten monen toverinikin vaihtaa »gammojen» ja »deltojen» tavaaminen »iische skratkoihin» ja »iische dotschkoihin». Olisihan sitä kreikkaa saanut vapaaehtoisena vieläkin harrastaa, mutta tämä ryssän pakollinen lukeminen se taisi kuitenkin viedä monelta pappishaaveet.

Koulujen yläluokkien oppiaineet olivat silloin, kuten vielä suurin piirtein ovat nytkin, kieliä ja matematiikkaa, vuorotellen matematiikan ja kielien kanssa. Realikoetta varten ei tarvinnut aivojansa askarruttaa. Ja kielien opiskelussa oli suurimpana kotityönä läksyksi annetun kappaleen tuntemattomien sanojen haeskelu sanakirjasta ja kirjoittaminen vihkoon. Latinassa kyllä löytyi ikimuistoisista ajoista koulussa perintönä kulkeneita sanavihkoja Caesarin ja muiden kuuluisien miesten »commentarioihin», mutta niitä oli vain harvoja kappaleita. Ja joskin omistajat niitä lainailivat, niin suurin osa kuitenkin joutui haeskelemaan itse tuntemattomat sanat. Välistä tuntuivat melkein kaikki sanat tuntemattomilta, sillä siihen aikaan ei missään aineessa valmisteltu uutta läksyä koulussa. Kun tunti oli loppunut, mätkähytti opettaja uuden läksyn ilmoittamalla, että siihen ja siihen saakka seuraavaksi kerraksi. Omin nokin siitä oli selvä saatava.

No niin. Sanoja oli siis etsittävä. Kun olimme teräväpäisiä poikia, mutta vähän laiskannahkeita, keksimme mielestämme viisaan ja vikevän keinon. Hankkikaamme monistuskone! Kukin vuorollaan hoitelee sitä, etsii sanat ja monistaa ne jokaisen sanavihkoon. Tämä nerokas ajatus toteutettiin heti. Saksan ja latinan sanat olivat näin aina valmiina uutta läksyä varten ja sanojen hakemiseen tarvittavan ajan sai käyttää muuhun »hyödyllisempään».

Tämä keksintömme teki meidät kuuluisiksi koko koulussa. Hektograafimme kautta jouduimme tekemisiin poliisin kanssa. Vehkeilimme »suurta isänmaata» vastaan!

Sattui näet niin, että erään toverimme kotona, joka silloin oli »monistusvuorossa», pidettiin kotitarkastus, joka siihen aikaan ei ollut mikään harvinainen tapaus. Tällä kertaa se tapahtui kodissa, josta meillä ja koko kaupungilla oli vallan toisenlaiset käsitykset. Kodin isännän katsottiin olevan yhteydessä santarmien kanssa. Ja kotitarkastus lienee ollutkin näytelmätarkoituksessa toimitettu. Kuitenkin kaikitenkin sieltä löydettiin luokkamme hektograafi ja saksankielen sanavihkomme, jotka tietenkin takavarikoitiin. Monen luona ei monistuskoneemme ollut vielä ehtinyt olla — se kulki aakkosjärjestyksen mukaan — mutta olipa ollut jo allekirjoittaneellakin. Että sanat paremmin pystyisivät päähän oli otettu tavaksi koristaa vihkojen reunat ja välistä asetella väliinkin pieniä piirroksia vitseineen. Saksan sanavihoissa ne olivat saksankielisiä. En muista, että niissä olisi erikoisemmin »uhattu pyhää Venäjää», vaikka mieliala olikin ylen pingoittunut sortotoimenpiteistä.

Niinpä kotitarkastuksen jälkeen eräänä päivänä saapui rehtori tunnin aikana luokalle ilmoittaen, että allekirjoittaneen läsnäoloa tarvitaan tänä iltana poliisikamarilla, jonne minun on sitten mentävä aikana, jonka asunnossani käyvä poliisimies ilmoittaa.

Poliisikamariin! Sellaista ei ollut ennen sattunut. Sen tunnin opetuksesta ei paljon päähän jäänyt, ei minun eikä muidenkaan. Suhkittiin ja kuiskittiin ja tehtiin sitä tällä kertaa saamatta muistutusta opettajalta. Ja välitunnilla olin tietenkin päivän sankari. Tiesimme tapahtuneesta kotitarkastuksesta, tiesimme, että koneemme ja sanavihkomme on meiltä viety. Lienemme jo saksan tunnilla osaamattomuuttammekin tällä todistelleet. Koska muitakaan syntejä ei ollut omallatunnollani, niin tietenkin täytyi poliisikamarissa käynnin johtua suorittamistani »painotöistä».

Koulutuntien loputtua menin asuntooni ja päivällistä syödessä kerroin vakavana, että nyt taisi tulla Siperian reissu. Kohta näet poliisi saapuu.

Ja pianhan se saapuikin. Ei sentään vielä ottanut mukaansa. Ilmoitti vain, että minun on saavuttava poliisikamarille klo 6 kuulusteltavaksi ilmoittamatta tarkemmin syytä. Ei siinä päivällisen jälkeen tullut läksynluku mieleen. Oli neuvonantajia ja

Jo herätkää!

Soi kauhut Karjalan, Vienan maan,
ja yöhön Inkeri hukkuu,
Mutt' kansa kurja rauhassaan
vuossataista untansa nukkuu.
Oi, herätkää!
Ei veljet saa
näin sallia veljien kuolemaa.
Ylös, miehet, herätkää!

Ylös, kuulkaa, kuinka ne valittaa
Nuo Karjalan metsät ja aavat!
Siell' usko riutuva iskuja saa,
syvät siellä on kohtalohaavat.
Oi, herätkää!
jo torvet soi,
verihehkussa taivas purppuroi.
Ylös miehet herätkää!

Ylös, miehet, puolesta heimon ja maan,
ylös, yhdessä kunnian teille!
Pyhä tulkaa valanne vannomaan
jo haudoissa maatuneille:
Ei urhojen työ
näin hukkua saa,
kuka Pohjolan karhua vastustaa,
sen nuijamme maahan lyö!

Jo päivää kohti nyt tiemme käy,
idän yötä ja hallaa vasten.
Tie kunnian! Muuta eessä ei näy.
Oi, kuuletko itkua lasten?
Jo herätkää,
niin nouseva on
kansa suuri ja voimakas taistohon!
Ylös, aamuhun herätkää!

A. V. PERÄLÄ,

---

asiaa pohdittiin kantilta jos toiseltakin. Ja kun lähtöaika tuli marssin toverijoukon kera poliisikamarille. Joutua poliisin kanssa tekemisiin on yleensä aina vakava asia. Koulupojalle ylen vakava. Jännittyneenä marssin sisälle. Esitin päivystävälle konstaapelille vapisevin äänin asiani ja heti minut saatettiin komisaarion kuulusteltavaksi. En muista enää johdantoa, mutta muistan kyllä, mitä pääasiassa kysyttiin. Esitettiin saksan sanavihko ja tiedusteltiin, onko tämä minun kirjoittamaani.

— No jo tok'. Minunhan tuo näkyy olevan.

— Mitä ne nämä piirrokset ja sen alla olevat lauseet merkitsevät?

En muista enää noita piirroksia enkä niiden alla olevia »vitsejä». Vaarattomia koulupoikajuttujahan ne olivat. Kuulustelun lopputulos oli, että sain poistua. Ehdottipa kuulustelija, että ottaisin mukaani hektograafin ja vihkot. Tähän en kuitenkaan suostunut, vaan sanoin, että ne olisi parempi tuoda koululle rehtorille. Niin seuraavana päivänä tapahtuikin.

Poistuessani poliisilaitokselta olivat toverit odottelemassa, että mitä siellä oikeastaan kysyttiin. Juttua siitä riitti pitkäksi aikaa. Muita seuraamuksia ei koko jutusta ollutkaan, kuin että viha ryssiä kohtaan lisääntyi.

Kun seuraavana syksynä puhkesi suurlakko, olivat koulumme oppilaat ensimmäisiä siihen yhtymässä. Opettajat tekivät lakkopäätöksensä myöhemmin kuin oppilaat. Yläluokat järjestään kuuluivat kansalliskaartiin ja valvoivat järjestystä kulkien vartiossa ja olivat m.m. estämässä, ettei kuvernööri yön pimeydessä päässyt hiipimään takaisin kaupunkiin, josta hänet oli karkoitettu ja jonne hän yritti palata.

Monet myös myöhemmin vapaussodassa saivat ottaa osaa ryssien karkoitukseen maasta osan saadessa sankarikuoleman perivihollista vastaan taistellessaan.

RATSUMIES HARTIKKA.

Kirjoittanut MARTTI SANTAVUORI.

(Jatkoa.)

Hartikka aikoi juuri sanoa jotakin selitykseksi, mutta silloin aliupseeri suuttui silmittömästi ja sivalsi häntä raipalla takalistoon. Se oli sentään liikaa Hartikalle, joka ei ollut vielä tottunut Antti Laurinpojan ratsuväen tapoihin. Ennenkuin pää oli ehtinyt ajatella puoltakaan sanaa Hartikan aina valmiit kädet ehtivät jo toimia. Hyvin tähdätty isku kaatoi aliupseerin maahan. Vaistomaisesti Hartikan kädet tapailivat säilänkahvaa. Aliupseerin kömpiessä ylös saapui onneksi äskeinen kersantti paikalle ja alkoi sättiä molempia.

»Hän iski minua korvalle, tuo hirttämätön retkale», aliupseeri huusi suunniltaan raivosta. »Minä kuritan häntä niin että tuntuu. Pois tieltä, Niilo!»

»Tässä ei ole aikaa tappeluun, tapelkaa Tallinnassa sitten niin paljon kuin tahdotte. Ja sinä» ... tässä kersantti kääntyi Hartikan puoleen ...» pidä hyvänäsi, mitä sinun esimiehesi näkee hyväksi sinulle antaa. Näyt olevan uusi mies, saat tämän kerran anteeksi, mutta muista vastedes, että jos sinua kuritetaan yhdelle poskelle, niin käännät sanaakaan sanomatta toisen poskesi. Tämä on suomalaista sotaväkeä eikä mitään roskajoukkoa! Hei, Tuomas, pidä möly nahassasi, nyt on parempaakin tekemistä. — Onko sinulla yhtään hevosta vapaana korpraalikunnassasi. Tälle miehelle on annettava hevonen, niin on herra Antti Laurinpojan käsky.»

Tuomaaksi puhuteltu rauhoittui vähitellen. Pahansuopa hymy karehti hänen suupielissään. »Hevonenko?» hän toisti. »Onpa kyllä, ja oivallinen ratsu onkin. Heikki Mikonpoika on sairaana eikä hänestä luultavasti enää miestä tulekaan. Ruoska on vapaa, ottakoon sen.»

Hartikka hengähteli kiivaasti. Hänen närkästyksensä oli vasta asettumassa. Hän olisi tahtonut korventaa tuon äkäpussin, joka oli lyönyt häntä raipalla, häntä, jota ei kukaan maailmassa vielä ollut rangaistuksetta lyönyt. Ja kun kersantti kääntyi hänen puoleensa selittäen, että Ruoska on vähän pahantapainen, mutta muuten hyvä hevonen, ja että hän saisi sen, jos uskaltaa sen vain ottaa, niin Hartikka nosti ylpeästi päänsä ja sanoi säihkyvin silmin: »Selvä on. Eiköhän sillä pärjätä.»

Sillävälin oli aamu alkanut jo hieman sarastaa. Tallin pihaan ilmestyi väkeä, rengit ja ratsumiehet kulkivat edestakaisin ja jotkut alkoivat satuloida hevosiaan. Niilo-kersantti ja Tuomas menivät vajaan ja Hartikka seurasi heitä. Siellä kersantti osoitti Hartikalle hevosta, joka seisoi yksinään vähän muista eristettynä ja käski erään ratsumiehen panna Ruoska satulaan.

Vajan hämärässä Hartikka ei voinut tarkkaan eroittaa, minkälainen hevonen oli. Hän vain huomasi, että ratsumies liikkui vähän varovaisesti sen vaiheilla ja että hevonen inahteli yhtä mittaa satuloimisen kestäessä, niinkuin vihaiset hevoset tekevät. Kun mies kiristi vyötä, hevonen aivankuin kyyristyi ja veti päänsä syvään alas etujalkojensa väliin. Hartikka tunsi, että Tuomas seurasi häntä vaanivasti katseillaan, mutta Hartikan ylpeys ei sallinut hänen näyttää minkäänlaista pelon merkkiä.

»Taitavat antaa minulle aika villipedon. Mutta antakoon minkälaisen tahtovat, eiköhän sen kanssa toimeen tulla», hän tuumi itsekseen.

Ratsumies oli saanut hevosen satuloiduksi ja kysyi, viedäänkö se ulos. Kersantti katsoi kysyvästi

Hartikkaan. »Voinhan koettaa sitä», tämä virkkoi, sillä hän ymmärsi, että aliupseeri tahtoi nolata häntä. Hartikka päätti kestää loppuun asti. Tuskinpa mikään hevonen, jolla joku yleensä oli ratsastanut, oli niin mahdoton, ettei sen selässä pysynyt. Ja jos se heittäytyi selälleen niin minkä sille mahtoi. Olisiko se ensimmäinen kerta!

Ratsumies vei hevosen ulos. »Se on vähän vihainen, mutta ei muuten hullumpi. Minä en ole koskaan nähnyt muiden sitä ratsastavan kuin Heikki Mikonpojan. Muista se ei juuri ole välittänyt», ratsumies selitti. »Ellet tunne itseäsi varmaksi, niin neuvoisin sinua olemaan nousematta sen selkään. Se ei voi päättyä muuten kuin huonosti».

Hartikan sappi oli niin kuohuksissa, että hän ei olisi huolinut kenenkään varoituksista niinkauan kuin aliupseeri oli katselemassa hänen pärjäämistään. Ennenkuin ratsumies oli ehtinyt toiselle puolelle pitääkseen jalustinta Hartikka tarttui etukaareen ja heilautti itsensä satulaan. Ruoska ei oivaltanut mitään tapahtuneeksi, ennenkuin sillä oli jo ratsastaja selässään, tottuneet ja lujat pohkeet kyljissään ja ohjat kuolaintuntumalla.

»Terve menoa vain, se on syönyt paljon muitakin pieniä lapsia», aliupseeri Tuomas ilkkui.

»Pidä suusi», kersantti ärjäisi. »Kenties hän pärjää hyvinkin.»

Ruoska oli kaikkien ihmeeksi hiljaa paikallaan. Mutta sen korvista, jotka kääntyivät kiinteästi pitkin harjapiitä ja kyyristyvästä asennosta huomasi, että sitä alkoi jokin seikka sapettaa. Sitä raivostutti varmaankin se, että se oli keskellä yötä otettu tallista ja että sen selkään oli noustu aivan kuin jonkun tavallisen, aivan tavallisen hevosen selkään. Ja Ruoska ei ollut mielestään mikään tavallinen hevonen, ei totta maarin.

Sitten Ruoska kyyristyi hitaasti yhä alemmaksi, sen selkä kohosi kaarelle kuin hyppyyn valmistautuvan kissan, sen pää vetäytyi etupolvea kohden ja hännäntyvi kohosi. Hartikka tiesi, mihin se valmistautui ja piti varansa. Hän painoi pohkeet lujasti hevosen kupeisiin ja tiukensi ohjasotetta. Tasapaino on ainoa, joka miehen satulassa pitää, eivät siinä auta kiinnipitämiset eikä puristamiset.

Ruoska oli nyt mielestään päässyt sopivaan alkuasentoon. Saatuaan päänsä kyllin alas, ohjan alle, niinkuin ammattimiehet sanoivat, se kyyristyi lopullisesti ja teki viisi-kuusi peräkkäistä salamannopeata pukkihyppyä, jotka ankarasti koettelivat miehen tasapainoa. Hartikka arvasi kyllä mitä sitten tulisi. Joko kohona ilmaan tai suinpäin eteenpäin. Ruoska arveli viimemainitun tavan paremmaksi ja kun se ei saanut miestä erilleen niskojaan nakkelemalla, se veti äkkiä päänsä niin korkealle kuin sai, kunnes pääsi yli ohjan ja syöksyi sitten eteenpäin sokeana raivosta, näkemättä ja kuulematta mitään. Se syöksyi ensin vasten ulkokartanon seinää, teki perille päästyään äkkikäännöksen, jonka aikana mies vain vaivoin pysyi tasapainossa, ja kiiti sitten suoraan päin tallinseinustaa niin että kipunat iskivät kavioista. Tallinseinustalla nopea täyskäännös, selänheilautus, joka pirullisen tarkoituksellisesti oli aiottu paiskaamaan mies liiskaksi tallin seinää vastaan ja uudestaan yli pihamaan niskoja nakellen, pukkihyppyjä tehden ja tavan takaa hyppien kohona ilmaan. Mutta mies istui kuin valettu satulassa, koko ajan hänen rauhalliset, lujat pohkeensa pitivät hevosen kylkiä puristuksessa ja koko ajan seurasi miehen pehmeä, sitkeä ohjasote pään oikullisia liikkeitä. Odottamatta Ruoska seisahtui keskelle tallinpihaa. Se ei tiennyt näköjään, mihin sen tuli ryhtyä, kun sen laskelmat olivat pettäneet. Sitten se aivan odottamatta, niin äkkiä, että Hartikka töin tuskin pysyi satulassa, ryntäsi uudestaan kohti tallia, kääntyi äkkiä ja painui suin päin tietä kohden. Ennenkuin Hartikka oikein kunnolla oli ehtinyt tajuta, mitä oli tekeillä, Ruoska otti vauhtia ja hyppäsi vaivattomasti yli aidan, joka sillä kohdalla oli runsaan kahden kyynärän korkuinen. Hän ei pääsyt luonnollisestikaan mukaan hypyssä, irtaantui satulasta ja menetti silmänräpäykseksi otteensa hevosesta. Niinpian kuin Ruoskan etujalat olivat koskettaneet maahan se nakkasi taas niskaansa ja potkaisi takajaloillaan heti kun ne tuskin olivat maassa käyneet. Juuri se hyppy pelasti Hartikan. Hän oli menettänyt tasapainonsa ja jos hevonen olisi painunut suoraan eteenpäin tai tehnyt äkkikäännöksen, olisi hän auttamattomasti pudonnut satulasta. Nyt hän paiskautui vasten tahtoaankin takaisin keskelle satulaa.

Hartikkaa oli hevonen alkanut pikku hiljaa sisuttaa. Hän otti sen nyt tiukasti pohkeisiin ja ohjiin, pakotti sen takaisin pihaan ja katkaisi ohi ratsastaessaan pihlajasta raipan. Ruoska ymmärsi, mihin raippaa käytetään ja muutti taktiikkaansa. Saatuaan raipan karsituksi Hartikka antoi hevosen maistaa vähän kannusta ja kun hevonen silloin potkaisi äkäisesti, hän sivalsi sitä rivakasti lautasille. Ruos-

ka raivostui, se teki kolme vaarallista pukkihyppyä, mutta Hartikka tiesi jo sen tavat. Sitten Ruoska kenties ensimmäisen kerran eläissään sai selkäsaunan, joka ei ollut hevosen kiusaamista, selkäsaunan, jonkalaisen vain hyvä kouluttaja osaa antaa, joka herättää luottamusta eikä vihaa ja saa hevosen ymmärtämään, ettei tuo mies tahdo minulle muuta kuin hyvää. Ruoska rauhoittui, Hartikka jätti raippansa vasempaan käteen osoittaen hevoselle, että kuritus oli loppunut ja alkoi ratsastella edestakaisin pihamaalla. Ruoskan liikkeistä oivalsi heti, että mies oli ratsastanut itsensä sopusointuun hevosen kanssa. Hänellä ja hänen ratsullaan ei ollut enää mitään erimielisyyksiä.

Ihmetellen olivat muut sitä menoa katselleet. Miesten huomaamatta oli pihaan ilmestynyt itse Antti Laurinpoikakin, joka kummakseen katseli uutta ratsumiestä. Hän oli elämänsä varrella nähnyt hevosia koulutettavan ja hänen kokemuksensa sanoi, että tässä oli ratsastaja, joka haki taidossa vertoja. Kun Hartikka sitten laskeutui satulasta, taputti hevosta, nousi uudestaan ratsaille kenenkään auttamatta ja ratsastettuaan pari kierrosta lopullisesti laskeutui alas, ei Antti Laurinpoika malttanut olla sanomatta:

»Hyvin tehty, nuori mies.»

Hartikka palasi hevosta taluttaen kersantin luokse.

»Sinä olet istunut satulassa ennenkin», kersantti tuumi. »Onpa hyvä, että saan sinut korpraalikuntaani. Mikä sinun nimesi olikaan?»

Hartikka sanoi nimensä.

»No niin. Näyt tulevan toimeen hevosen kanssa. Se on muuten mitä parhaimpia, vaikka kukaan ei ole halunnut sitä sen tapojen takia. Kestävämpää hevosta saat turhaan hakea. Tästä saat sitten varusteet — kersantti osoitti orrelle nostettua satulaa, muut varusteet sinulla näkyvät olevankin.»

Hartikka jätti Ruoskan ratsumiehelle, joka otti sen vastaan kunnioitusta osoittavin elein. Eipä paljoa puuttunut, ettei mies kumartanut Hartikalle. Sitten uusi ratsumies ryhtyi hämärässä vajassa laittamaan kamppeitaan kuntoon. Nostaessaan orrelta heinäpehkun peittämiä satulataskuja hän huomasi vieressään miehen, jota kersantti oli puhutellut Tuomaaksi. Mies katseli häntä tutkivasti ja kun Hartikka kääntyi, hän ojensi kätensä sanoen:

»Taisinpa kiivastua äsken tarpeettomasti. Emmeköhän me sentään tule paremminkin toimeen keskenämme, kunhan tässä vähän tutustutaan.»

Hartikka tarttui auliisti ojennettuun käteen. Hänestä ei ollut lainkaan vastenmielistä sopia miehen kanssa, jota hetki sitten oli peitonnut parhaansa mukaan. Mutta miehen äänessä ja siinä tavassa, jolla hän ojensi kätensä, oli jotakin makeilevaa, joka ei oikein miellyttänyt Hartikkaa.

Sillä välin oli aamu valjennut. Antti Laurinpojan ratsulipullinen hankkiutui matkalleen Tallinnaan. Korpraalikunnat taluttivat hevosensa nummelle, jonka lävitse Narvan—Tallinnan kapea valtatie pujotteleikse ja järjestyivät ruotumestarien ja korpraalien käskyjen mukaan. Hartikalle olivat komentosanat ja niiden merkitys outoja, mutta hän oppi ne pian. Mitään ihmeellistä tässä ei ollutkaan, kunhan oppi tietämään paikkansa rivissä ja seuraamaan mukana korpraalikuntien kokoontuessa komppaniaksi.

Kauniin elokuun aamun valjettua Antti Laurinpojan lipullinen ratsasti kohti Tallinnaa, vieden riveissään ratsumies Hartikan kohti uusia seikkailuja.

(Jatkuu.)

Uuluuksia-kiinloisia!

■ **J. O. Hannula: MAAILMANSODAN HISTORIA.** Loistavasti kirjoitettu, jännittävä kokonaiskuvaus suurvaltain sodasta. Maailman parhaita ja puolueettomimpia teoksia alallaan. 2 kookasta osaa. I osa valmis. 420 isoa sivua, 223 kuvaa, 30 karttaa sekä 4 karttaliitettä. Kangaskans. 150 mk, nahkaselk. 180 mk.

■ **Arvid Lydecken: MERISODAN PYÖRTEISSÄ.** Hauska, reipas seikkailukertomus Kustaa III:n sodasta 1790. Perustuu tositapahtumiin. Poikien seikkailukirjasto 53. Sid. 12 mk. (Huom.! Liitteenä *lahjakuponki.)*

■ **Valentin: AMERIKKALAISEN KADONNEET JALOKIVET.** Vauhdikas tarina koulupoikien ja varasliigan välisestä kilvoittelusta. Poikien seikkailukirjasto 54. Sid. 12 mk. (Liitteenä *lahjakuponki.)*

OTAVA

Uusi henki puhaltaa runoudessakin.

Matti Kuusen „Runon ja Raudan kirja".

Taisteleva suomalainen nuoriso on omaksunut maailmankatsomuksen, joka edustaa ratkaisevasti uutta henkisessä elämässämme. Se on syntynyt kokonaan toisten tunnustähtien alla kuin väljähtynyt, otteessaan herpautunut kulttuuriliberalismi, hento vapaamielisyys, todellisuudelle vieras viime vuosisadan eurooppalainen maailmankatsomus. Tämä kumartaa Länttä, siunaa kaiken, mitä kuolevan Euroopan kulttuuri tuottaa. Ja samalla oikeaoppisen suvaitsevaisesti hyväksyy kommunistisen Idänkin vaarallisen hulluuden. Uusi nuoriso jättää länsimaisuuden epäjumalat. Se uskoo enemmän suomalaiseen kansallisuuteensa kuin kaikkeen siihen roskaan, mikä on syntynyt parisilaisten boheemien myrkyttyneissä aivoissa.

Voimakkaana ja lupaavana tämä meidän uskomme suomalaiseen rotuun on pukeutunut Matti Kuusen äsken ilmestyneessä esikoisteoksessa »Runon ja raudan kirja». Se on viime vuosien ilahduttavimpia kirjallisia tapahtumia. Voisi oikeastaan väittää, että Matti Kuusen runoissa uusi henki, uusi valloittava maailmankatsomus on ensimmäisen kerran puettu runomittaan vakuuttavasti ja väkevästi. Kerrankin runoja, joille on vierasta tulenkantajien naurettava »modernismi», outo neekerieksotiikka, väsähtänyt elämäntunnelma, senttimenttaalinen tunneherkuttelu. Siis runoja, joissa tämä rautainen aika, nuorison aktiivisuus, sen parhaimmat unelmat, ilmaisevat itsensä. Sinimustat ovat tunteneet Heikki Asunnan omakseen juuri hänen miehekkään, karun elämäntuntonsa takia. Matta Kuusessa on nuorison maailmankatsomus epäilemättä saanut toisen innostavan laulajan.

Matti Kuusi taitaa ihailtavasti runomitan ja kielen. Muodollisesti usein hyvinkin viimeisteltyihin ja vaikuttaviin säkeisiin hän on pukenut voimakkaan elämyksen siivittämiä tuntoja. Yksinäisyys, kaipuu korpeen, pois »kivisen kaupungin orjien» joukosta, erämaa ovat ruokkineet hänen mielikuvitustaan. Näistä elämyksistä syntynyt »Excelsior» on tekijälle kuvaava. Samaan ryhmään voi laskea runon »Lyijykammio», jota yllättävän valmis runokieli, suggestiiviset elämykset, polttavat runokuvat oikeuttavat pitämään eräänä nuoren runouden parhaimmista. Sitä lukiessa tulevat pakostakin mieleen Danten infernonäyt.

Mutta Matti Kuusi on sittenkin ennenkaikkea taistelija, joka lyö. Irooninen suoni sykkii tässä runokokoelmassa voimakkaana. Meillä on harvoin kirjoitettu niin onnistunutta ja räiskyvää satiirista runoa kuin »Tuutulaulu Suomen kansalle», missä runoilija hyökkää kansamme perisyntejä, olevia oloja, tätä epäkansallisuuden ja renginmielen kurjuutta vastaan tähän tapaan:

»Pienuus, nöyryys, Suomen kansa, heimoaattees aateloi.
Ison ihmiskunnan pikku pikentiks sun Luoja loi.
Isänmaa on kaikkialla, kunne lykky lykkää ties.
Iivana ja hottentotti veljiäs on, Suomen mies.
Riippumattoon maailmanrauhan ohjaa untes unteluus!
Siin' on sulle, Suomen kansa, korkein riippumattomuus!
Lännen kyökinkynnykseltä kaitse idän karitsaa!
Katso, kuinka kaikkialla rauhan ruoho rehottaa!»

Runokokoelman viimeinen sikermä »Suomen valta» on omistettu Akateemiselle Karjala-Seuralle. Sen viimeinen runo »Vuorten huuto» on mielestäni, huolimatta siitä, että on kysymys esikoisteoksesta, lajissaan parhainta, mitä suomenkielellä on kirjoitettu. Se on todellinen uuden runon ylpeä fanfaari. Se on eräänlainen uuden nuorison uskontunnustus ilmaistuna runokuvin, joiden väkevä teho hämmästyttää. Todellinen sinimustain ylpeä, komea, hurmioitunut näkemys rotumme menneisyyteen ja tulevaisuuteen. Näytteeksi lainattakoon muutamia säkeitä:

»— Te Väkevät, Väkevät, valvokaa: Idän taivas on ihmeellinen,
se on kaukaisten auringonnousujen tie, rata rautaisten vuossatojen.
Idän vuorille, ugrit tähytkää: ne oudosti välkehtii;
on siellä rotumme rohkeus ja tarmomme alkupii.
Siell' yhäti suonissa miljoonain veri kahlittu velloo ja soi,
se lähtökäskyä odottaa ja Vahvinta vartioi.

— — —

Jokaisen nuoren kirja.

MATTI KUUSI:

RUNON JA RAUDAN KIRJA

Toim. Uuno Talvio kirj. Ajan Suunnassa:

„— uusi laulu, uusi runo on syntynyt, rautainen runo uusine ylevine sointuineen — — Matti Kuusen runokirjan suuri merkitys on siinä, että uuden elämänkäsityksen valtiolliset ja yhteiskunnalliset ihanteet on puettu runollisesti pätevään muotoon."

25:—, sid. 35:—.

W. S. O. Y.

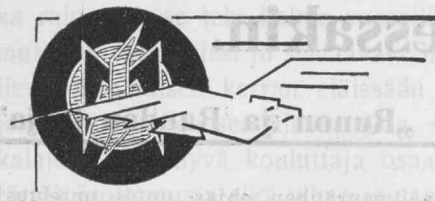

Järjestötoiminta

Keskusjohto, Helsinki, Mikonkatu 15. A. Puh. 20 306. Auki 11—13.

SM SAVONLINNA.

Po järjesti 28. 4. hyökkäysretken Säämingin Haapalaan. Matka suoritettiin marssien ja taistelulauluja kajautellen. Perillä pidettyyn puhetilaisuuteen oli saapunut n. 40 kuulijaa.

6. 5. pidettiin kerhoilta sk-talossa klo 19. Tilaisuus aloitettiin laulamalla »Kaunis Karjala». Senjälkeen SmPj Antti I m m o n e n puhui, teroittaen erikoisesti värväystoiminnan tärkeyttä. Väliajan jälkeen laulettiin »Mustapaitojen marssi». Lausuntakuoro esitti taidokkaasti pari Asunnan runoa. »Sinimustien marssin» jälkeen astui puhumaan Sm-veli Viljo L i u s. Hän piti voimakkaan, sytyttäväsanaisen puheen, joka painui suoraan kaikkien sydämiin. Tilaisuus päättyi voimakkaaseen »Luo lippujen».

Prj.

SM LAPPEENRANTA.

14. 4. iskuryhmä teki matkan Lappeen Rutolaan ja Lemun k.k:ään.

16. 4. oli iskumiesten järjestämä veljesilta sisältörikkaalla ohjelmalla, josta mainittakoon Aj. E. H a n n u k s e n puhe, Pj. A. K a n e r v a n esittämä kirjoittamansa runo »Nuori taistelija» sekä Sm. T. B r a n d s t a c k a n lausuntaesitykset. Sm-siskot huolehtivat tarjoilusta.

Pj.

SM JYVÄSKYLÄ.

Po:hon on perustettu lausuntakuoro, jonka johtajana on sm V. W a k k o l a. Lisäksi on perustettu orkesteri ja laulukuoro; edellisen johtajana on Rj Osmo P a n k k o n e n ja jälkimmäisen johtajana Aj E. V a i n i o.

Kannatusyhdistys on myös perustettu, johon on jo liittynyt runsaasti jäseniä.

28. 4. 35 oli hyökkäysretki Laukaaseen, johon perustettiin SmPo. Tilaisuudessa esiintyi lausuntakuoro, saaden suurta suosiota osakseen. Juhlassa oli noin 300 henkeä. 31 päivä toukokuuta järjestää Jyväskylän Sinimustat suurjuhlan. Juhlaan on pyydetty puhujiksi SmP. S i m o j o k e a ja eversti Paavo S u s i t a i v a l t a. Aikomuksena on järjestää päivä- ja iltajuhlat.

Prj.

SM OULU.

5. 5. Raahen Sinimustat tekivät vierailuretken Ouluun. Kello 8.30 ottivat oululaiset heidät vastaan, jonka jälkeen oli tutustumistilaisuus kerhossamme. Vierailijat osallistuivat isäntiensä kanssa aamujumalanpalvelukseen Oulun tuomiokirkossa. Kirkkokahvin juonti tapahtui isänmaallisen mielialan vallitessa, ja kummankin Po:n Pj:t puhuivat vierailun merkityksestä. Klo 13 sinimustat lähtivät tutustumaan Pohjolan valkeaan kaupunkiin. Täällä laulettiin taistelulauluja. Klo 16.30 keräännyttiin kerhohuoneistoomme. Illanvietto aloitettiin laululla »Terve urhojemme kansa. . .!». Toht. M. J. K a n t e l e piti hehkuvan isänmaallisen ja sisältörikkaan puheen. Tämän jälkeen puhui eräs vanha Karjalan metsäsissi. Laulettiin »Me tahdomme!» Vapaan sanan aikana käyttivät puheenvuoroja m.m. Oulun SmPj N o r v i o ja Prj A h o, Raahen SmPs P i r k o l a ja Pj A s i k a i n e n. Lopuksi laulettiin »Luo lippujen!» Kokouksen päätyttyä käytiin sankarihaudoilla. Illalla sinimustat menivät IKL:n juhlaan. Klo 23.30 lähtivät raahelaiset autollaan kotiinsa. Erotessa laulettiin »Jos aasian ahnas kyttä taas maatamme saalistaa, niin vertamme helmeillyttä saa juoda syntymämaa . . .!» Kun raahelaiset menivät autollaan läpi kaupungin, kajauttivat he taistelulauluja, joita ohikulkijat tervehtivät kättä nostamalla.

Prj.

SM KEMI.

12. 5. —35 oli valatilaisuus, johon oli saapunut vieraita Torniosta ja Oulusta saakka. Valatilaisuus aloitettiin laulamalla »Luo lippujen». Tornion Sinimustien edustaja Mirjami L i p p o puhui. Tämän jälkeen seurasi Oulun Sinimustien Pj:n Viljo N o r v i o n velvoittava valapuhe, minkä päätyttyä hän otti vastaan sinimustavalan. Lisäksi puhuivat piirisihteeri Aarne J u n t u n e n ja työmies Jussi K a v e h e i m o, kohdistaen sanansa siihen tehtävään, mikä valansa vannoneilla sinimustilla on yhteisessä taistelurintamassa.

Valatilaisuuden jälkeen pidettiin yhteinen kokous, jossa Arvo Leiponen luovutti Pj:n tehtävän Jorma N u o r s a l o l l e.

Prj.

Lyö auki Attilan portit taas, tao Tsingiskhaanien tie,
kirot kirvoita vaaruvan Euroopan, unet ugrien voittoon vie!
Pese sieluista spitaali nöyryyden, revi jäljet renkiyden,
teräs terve nostata kuiluistaan, veri vahva barbaarien!
Ja kerran, Pohja kun puhunut on, kun on tuhkana Länsimaat,
sudet Suomen hankia hallitkoot tai Jäämeren ruhtinaat!»

Tuntuu kuin alkaisivat uudet tuulet puhaltaa suomalaisessa runoudessa. Mutta uusi runo ei saakaan polttoainettaan joistakin tulenkantajain muka »modernistisista» haihatteluista. Se syntyy suomalaisen nuorison näyistä. Se pukeutuu muotoihin, joita kulttuuriliberaaliset aivot eivät ehkä ymmärrä. Ja juuri sentakia se on tämän ajan ja tulevaisuuden runoutta.

S. V.

SM KUOPIO.

Kuopion sinimustat olivat järjestäneet ensimmäisen julkisen juhlatilaisuuden Suojalinnaan, minne yleisöä, pääasiassa nuorisoa, oli kerääntynyt noin 300 henkilöä. Kun torvisoittokunta oli esittänyt »Finlandian», toivotti opettaja Lauri L i l j a v i r t a yleisön tervetulleeksi lyhyessä puheessaan. Seurasi taiteilija T. M ä n t y s e n viulusooloja. Tämän jälkeen astui puhujanpaikalle koululainen V. L i u s. Hän puhui sinimusta-aatteen edellytyksistä nuorison isänmaallisena valveuttajana. Puheen päättyessä esitettiin puhujalle voimakkaasti suosiota. Soittokunta esitti »Karjalan marssin».

Väliajan jälkeen seuranneen ohjelman osan aloitti jälleen torvisoittokunta esittäen »Vilppulan urhojen muistolle», jonka jälkeen seurasi lehtori V. T i k a n o j a n puhe. Sinimustien järjestö on, lausui puhuja, herättänyt pahennusta siksi, että se puhuu taistelusta keskellä rauhaa. Sinimustien puolustukseksi on kuitenkin lausuttava, että heitä innostavana motiivina on rakkaus tähän maahan, ja siitä syystä sinimustat pyrkivät olemaan taisteluvalmiita. Tänä aikana on kajahtanut sinimustien sotahuuto, ja sitä tervehditään ilolla monin paikoin. Sinimustien tie ei ole helpoimpia. Siitä huolimatta on heidän lannistumatta pyrittävä eteenpäin, ja kaikessa toiminnassaan pyydettävä avuksi Häntä, joka on osoittava tien isänmaan suureen tulevaisuuteen.

Ohjelmassa seurasi lyseolaisen Pentti Korhosen lausuntanumerona Vilho Viidan kirjoittama runo »Vaakunalaulu» jonka jälkeen soitettiin »Nuijamiesten marssi». Puhujakorokkeelle astui ylioppilas E. E r v a s t pitäen intomielisen puheen sinimustille taistelutovereille. Hän muistutti heille, että isänmaallisen nuorison taistelun päämääränä on sisään- ja ulospäin voimakas Suomi. Päämäärän saavuttamiseksi on sinimustien hellittämättä taisteltava. Yleisö osoitti nuorelle puhujalle vilkkaasti suosiotansa. Tilaisuus päättyi torvisoittokunnan säestämään yhteisesti laulettuun »Maamme»-lauluun.

SM SALO.

Alokasluentojen päätyttyä 5. 4. -35 kävi Po 7. 4. -35 Uskelan kirkossa. Kirkonmenojen jälkeen kokoonnuttiin sinimustien kerhohuoneustoon, jossa pidettiin valatilaisuus. Alussa oli laulua, sitten piti SmPrj valapuheen. Tämän jälkeen tehtiin SM-vala, jonka otti Pj. Lopuksi laulettiin »Vala».

29. 4. -35 oli kerhoilta. Aluksi laulettiin muutamia lauluja, minkä jälkeen Prj puhui. Vapaan keskustelun päätyttyä seurasi laulua ja lausuntaa, jonka jälkeen luettiin Po:n lehti »Musta vartio» N:o 3. Lopuksi laulettiin »Luo lippujen».

Sinimustat! Katse ylöspäin! Suomi suureksi! — Se toivo olkoon voimana meissä.

SmPrj.

JUKKA KUUSISTO suomalainen Taidevalokuvaamo HELSINGISSÄ Unionink. 45. Puh. 92173

SM TAMPERE.

Kerhoillassa tk. 7 pnä puhui Sm Aaro S a l o m a a siitä taistelusta, jota Sinimustajärjestö käy. Monet voivat tässä taistelussa sortua, moni voi menettää henkensäkin, mutta tuhannet uudet taistelijat astuvat vanhojen tilalle, ja taistelu viedään voittoon.

T.k. 14 pnä oli paikallisosastomme järjestämä kevätjuhla Tampereen Teatterissa. Juhlasali oli aivan täynnä ja laskettiin paikalla olleen noin 600 henkilöä. Ohjelman suoritus alkoi juhlallisin lippumenoin, jonka jälkeen soittokunta soitti »Sotilaspojan». Avajaispuheen piti sm Risto P o h j o n e n lausuen yleisön tervetulleeksi taistelevan nuorison juhlaan, nuorison, jonka päämääränä on Isänmaan suuri tulevaisuus. Me olemme lähteneet taistelun tielle, puhuja lausui, taisteluun kaikkea sitä vastaan, joka uhkaa Isänmaan onnea ja sen suurta tulevaisuutta. Puheen jälkeen soitti soittokunta »Oi kallis Suomenmaa», jota yleisö seisomaan nousten kuunteli. Tämän jälkeen sai SmPj Erkki E r v a m a a puheenvuoron. Hän kohdisti sytyttävät sanansa nuorisolle huomauttaen, miten sinimusta-aatteen kannattajia vastaan hyökätään nyt ankarasti. Tämä johtuu kateudesta, sillä puolueet eivät ole meille nuorille ihanteita antaneet ja vetäneet meitä likapaikoista. Sinimusta armeija nousee ja marssii kevään voimalla ja tahtoo taistella sankarivainajien puolesta ja punaisen Tampereenkin nuorison valloittamiseksi Isänmaalle. Isänmaallinen liekki ei saa sammua. Nuoren intomielisen puhujan sanat löysivät vastakaikua kuulijoissa, jotka puheen päätyttyä osoittivat puhujalle myrskyistä suosiota. Puheen jälkeen esitettiin »Porilaisten marssi». Puhujapaikalle nousi sitten päällikkömme Elias S i m o j o k i. Laajassa puheessaan hän selvitteli niitä syitä, mitkä ovat synnyttäneet puolueiden IKL:een kohdistaman vihan ja parjaustulvan. Puheensa loppuosan omisti puhuja työväen kysymyksen selvittelylle sekä heimokysymykselle tähdentäen velvollisuuksia, joita meillä jokaisella on kärsiviä heimolaisiamme kohtaan. Lämmöllä ja vakaumuksella esitetty puhe palkittiin voimakkain suosionosoituksin. Taiteilija Otto A l' A n t i l a esitti senjälkeen muutamia voimakkaita taistelurunoja. Tilaisuus päättyi yhteislaululla. Punaiseen Tampereeseen lyötiin jälleen voimakas isku.

SmPrj.

SM RAUDASKYLÄ.

SM järjesti 12. 5. 1935 kerhoillan. Tilaisuus aloitettiin laulamalla »Vilppulan urhojen muistolle». Sen jälkeen puhui sm Maunu K y t ö m ä k i aiheesta: Meidän otsissamme on Kainin merkki ja sinimustien suuresta tehtävästä sen poistamiseksi. Sitten astui eteemme SmP pastori Elias S i m o j o k i, puhuen suuresta voittomarssistamme, lujasta, voittoonvievästä uskostamme.

26. 5. kävivät sinimustat Herran Pyhällä Ehtoollisella Ylivieskan kirkossa.

Prj.

Lauttakylän Kemikalio- ja Paperikauppa
Lauttakylä ERKKI SÄRMÄ Puh. 196.

SM PIEKSÄMÄKI.

Pitkän lepoajan perästä alkoi SM-toiminta täällä uudelleen. Parin viikon aikana oli jäsenten järjestökoulutus, jolloin pidettiin kahdeksan eri luentoa. Saimme kokoontua IKL:n kerhohuoneustoon, joka oli luovutettu vapaasti käytettäväksemme. Osanotto näihin luentoihin oli ilahduttavan runsas.

16. 4. —35 oli meillä vala- ja veljesilta. Lauloimme aluksi »Kytösavun», jonka jälkeen Sm Prj Urpo *Vuorenjärv* lausui vieraat tervetulleiksi. Tätä seurasi rovasti K. *Salovaaran* kaunis ja lämminhenkinen valapuhe. Puheensa lähtökohdaksi hän otti »Maammekirjan» kertomuksesta »Kuninkaan lahjat» sovelluttaen sitä meihin sinimustiin. (Matt.: 25: 21.) Sydämiin vaikuttavalla tavalla rov. Salovaara teroitti mieliimme valan suurta ja jaloa merkitystä, jonka jälkeen hän otti vastaan 16 jäsenen valan. Lopuksi kehoitti hän meitä aina muistamaan antamamme lupauksen, jonka velvoittavien sanojen mukaan meidän tulee elää ja toimia. Tämän jälkeen laulettiin »Kuullos pyhä vala». — Väliajan jälkeen laulettiin »Savolaisten laulu», jota seurasi »Pieksämäki»-lehden toimittaja J. *Holstilan* vakava ja velvoittava puhe siitä tehtävästä, mikä on annettu meidän sinimustien tehtäväksi. — Puheen päätyttyä laulettiin »Karjan jääkärien marssi», jonka jälkeen sm Tuovi *Aalto* lausui pari runoa: »Vala» ja »SM-usko». SmRj Leo *Laakkonen* luki kirjoitelman »Muistosanoja Aunuksen taistelussa kaatuneitten koulupoikain muistolle». SmPj puhui vielä lopuksi kauniisti eräästä sankariveljestä, joka kaatui Aunuksen rintamalla. — Tilaisuus päättyi toistamiseen laulettuun »Kytösavuun». — Vala- ja veljesiltamme herättämä isänmaallinen henki ja mieli löysi tiensä jokaisen mukana olleen sinimustan sydämiin ikuisiksi ajoiksi.

SmPrj.

SM SUOLAHTI.

Huhtikuun 28 p:nä oli Po:n ja IKL:n yhteinen kerhoilta, jossa sm Kalevi H e i k k i n e n Helsingistä esitti näköalojaan paikkakunnan olojen parantamiseksi. Sm-veli Veikko M o n t h a n lausui muutamia runoja. Laulujen säestyksestä huolehti taidokkaasti IKL:n Ntj. Ruth K e s k i t a l o. SmPj Ilpo S i r k k a puhui. Tk:n toiminta on käsittänyt pääasiallisesti Po:lle ostetun Karhunpesän kunnostamista.

Täysin suomalainen liike.

HOTELLI UNTOLA

Kaivokatu 8, vastapäätä asemaa.
Puhel. 28713 — 27684.

Helsingin vanhin matkustajakoti.

Huoneita 20:- — 70:- mk:aan.

SM MIKKELI.

12. 5. -35 teimme retken Juvalle ja pidimme siellä Säästöpankin talossa juhlan. Kaunissisältöisen, sinimustien perusolemusta valaisevan tervehdyspuheen piti sm Viljo L i n d b o h m. Juhlamme pääpuhujana oli kirkkoherra Lauri H a l l a. Puheessaan hän lausui ilonsa siitä, ettei SM-nuoriso ole työssään syrjäyttänyt niitä arvoja, joilla kansojen kohtalot varmimmin lepäävät. Edelleen kosketteli puhuja Inkerin kansan onnetonta kohtaloa. Puheen päätyttyä laulettiin Isänmaan virsi. Vielä oli ohjelmassa yliopp. Erkki P a r t a s e n puhe. Ytimekäs esitys sai osakseen runsaat suosionosoitukset. Myös SM-kuoromme lauloi ja pari sinimustaa esitti lausuntaa. Apteekkari Holopaisen lausuttua sm:ille paikkakuntalaisten kiitokset päättyi tilaisuus Maamme-lauluun.

16. 5. -35 pidimme juhlan IKL:n kerhossa. Ohjelma oli monipuolinen. Pidettiin kolme puhetta ja pikku-sm Eeva K u j a l a esitti yksinlaulua. Tilaisuudessa jaettiin pikkusinimustille omat jäsenkortit. Liikuttavaa oli nähdä innostuksen tulen syttyvän heidänkin nuoriin sydämiinsä.

26. 5. -35. Päivän ohjelma aloitettiin yhteisellä kirkossakäymisellä, jonka jälkeen klo 14 teimme retken invaliidikoti Kyyhkylään, jossa oli ohjelmallinen juhlatilaisuus. Sm V. L i n d b o h m piti invaliideille kauniin puheen, esitettiin lausuntaa sekä yksin- ja kuorolaulua. Suuresti kiitollisina ystävällisille invaliidi-isännillemme palasimme Kyyhkylästä ajatellen sitä suurta uhria, jonka tuon talon asukkaat olivat maalleen antaneet. — Klo 19 alkoi IKL:n kerhossa ohjelmallinen illanvietto, johon oli kutsuttu sm:ien vanhempia ja opettajia.

Prj.

SM KOTKA.

Kevään viimeinen kerhoilta pidettiin Kotkan Pohjalla 16. 5. -35. Sinimustat olivat ilahduttavan runsaslukuisina kokoontuneet viettämään reipasta kerhoiltaamme. Vieraaksemme olimme saaneet tulisieluisen viipurilaisen sinimustan Viljo L i u k s e n, joka räiskyvillä, sydämiin käyvillä puheillaan valloitti Kotkan Sinimustat.

Ohjelmasta mainittakoon reippaasti laulettu »Luo lippujen» sekä Pj Urho V u o r i o n tervehdyssanat. Yhteisesti lauletun »Karjalanmaan» jälkeen puhui Rj Aito V a r v e m a a. Välillä soittivat sm:t Irja V a n h a l a ja Sirkka-Liisa K a a r l a nelikätisesti flyygelillä »Porilaisten marssin». Ja sitten seurasi sm Viljo Liuksen puhe, jota kuulijat kasvavalla mielenkiinnolla kuuntelivat.

Kahvitauon jälkeen puhuivat vielä sm Helvi A l m g r e n ja Ps Heikki M a r t t i l a. Välillä lauloimme »Suloisessa Suomessamme» ja »Valan». Lopuksi puhui taas Viljo Lius aiheesta: »Baabelin pelituolat hajalle». Puheen jälkeen sai puhuja voimakkaat kättentaputukset.

Reipas kerhoiltamme, joka valoi uutta taisteluintoa mieliimme, päättyi yhteisesti laulettuun »Luo lippujen».

Prj.

SM RAAHE.

Kevään viimeinen kerhoilta oli 23. 5. -35. Pidettiin useita puheita, joiden välillä laulettiin voimakkaita taistelulaulujamme. Ao II:n kuoro esiintyi.

Prj.

SM IISALMI.

Iisalmen sinimustat järjestivät isänmaallisen juhlan Iisalmen suojeluskuntataloon. Juhlan alkaessa klo 19 oli suojeluskuntatalon juhlasali täyttynyt aivan ääriään myöten yleisöstä, arvion mukaan oli paikalla noin 500 henkilöä. Sm-laulukuoro esitti aluksi taistelulauluja, minkä jälkeen puheenvuoron sai ylioppilas Erkki E r v a s t. Sytyttävin sanoin hän kehoitti sinimustatovereita pysymään taistelussa uskollisina ja uupumatta toteuttamaan Sinimustajärjestön omaksumaa ohjelmaa Suomen nuorison keskuudessa. Kuulijat ottivat vakaumuksellisen taistelukehoituksen myötämielisyydellä vastaan ja palkitsivat puhujan myrskyisin suosionosoituksin. SM-lausuntakuoro esitti sitten voimakkaasti runon »Karl Munck». Esitys palkittiin suosionosoituksin. Juhlan toisena puhujana esiintyi kansanedustaja, pastori S i m o j o k i. Hän selosti puheessaan sinimusta-aatteen voiman herättämää pelkoa edistysmielisten parissa, missä tuulet, niinkuin tunnettua, käyvät reimarien punaiselta puolelta. Lopuksi puhuja omisti sanansa SM-nuorisolle ja heimoasialle. Tilaisuus, joka oli kaikin puolin onnistunut, päättyi yhteislaululla.

SM HAAPAKOSKI.

Haapakosken Sinimustat vierailivat Tiistenjoen Rajalahdessa huhtikuun 22 p:nä. Kun lähestyimme taloa lauloivat Tiistenjoen sinimustat kädet kohotettuina »Luo Lippujen». Kokous alkoi kello 19. Aluksi laulettiin SM-marssi. Kertomuksen luki sm Bertta L a t v a l a, ja runon lausui sm Siiri T a l o s e l a. Rj Veikko S u k u v a a r a piti lyhyen puheen inkeriläisistä. Puheen jälkeen laulettiin Kajaanin Sinimustain marssi. Runon lausui sm Helli N i k k o l a. Haapakoskelaisille esittivät laulua sm Laimi J u s s i l a ja sm Heikki R a j a l a h t i Rj Aino R a j a l a h d e n säestäessä. Juhlapuheen piti opettaja E l l i l ä. Lopuksi veisattiin virsi 399.

Rj.

SM LEMPÄÄLÄ.

Lempäälän Sinimustilla oli kerhoilta 8. 5. -35. Tilaisuus aloitettiin orkesterin säestämällä »Nuorten marssilla». Tämän jälkeen puhui Po:n uusi Pj Jaakko P u t k i s t o. Sitten seurasi kerhoillassamme vierailevan sm Aaro S a l o m a a n pari puhetta sekä yksi luento järjestön organisoinnista. Välillä laulettiin taistelulaulujamme.

Me uskomme valkeaan Suur-Suomeen!

Prj.

RAVINTOLA **Keltainen Lyhty**
ÄÄNEKOSKI.
Aamiainen 11—1
Päivällinen 4—6
Suositellaan!

Ensiluokkaiset tuotteet ja huokeat hinnat. — Kuljetuksia maaseudulle autoillamme. — Valmiina kaikkina vuorokauden aikoina. — Krematortohautauksia huolletaan.

Hautaustoimisto
HILJA ROUSTI
Et. Esplanaadinkatu 22.
Puh. toim. 39480 ja kot. 33392.

SM OULAINEN

Kerhoiltoja on pidetty 17. 4. ja 17. 5. Edellisessä m. m. luettiin oma lehti, »Myrskylyhty». SmPj P i i p p o puhui Inkerin karkoituksista. — Nyttemmin on tarkoitus toimia etupäässä retkeilyn merkeissä.

Prj.

SM LAMMI.

Po:n valatilaisuus oli 5. 5. -35, jossa valan otti Pj Kalle H i i s s a pitäen myös valapuheen, jonka jälkeen laulettiin »Vala».

Valatilaisuuden jälkeen järjesti Ao 2 kerhoillan IKL:n huoneistossa. Aluksi lauloimme »Karjalan maa». Sen jälkeen piti tervehdyspuheen Aj Jouko S a a r i k i v i, Sm Aulis P a l o n e n lausui runon ja Ps Esko M a t t i l a selosti puheessaan eri puolueiden suhtautumista suomalaisuuskysymykseen. Sitten lauloimme yhteisesti »Kytösavun aukeilla mailla» ja »Mustapaitain marssi». Prj Aulis S e p p ä l ä puhui Lammin vapautumispäivän johdosta ja nuorison tehtävistä vapauttamme ja tulevaisuutta silmällä pitäen. Sm Eero R a u t a v i r t a luki kertomuksen Sinimusta-lehdestä. Tämän jälkeen seurasi hyvin onnistunut väittely. Pj Kalle H i i s s a puhui Karjalan ja Inkerin kohtaloista. Lopuksi laulettiin yhteisesti »Luo Lippujen».

Prj.

UUSIMAAN KIRJAPAINO
PORVOO
RUNEBERGINK. 33
PUH. 127

Suorittaa kaikkea alaan kuuluvaa työtä nopeasti, hyvin ja huokeilla hinnoilla.

Eila Halme 5a

IKL:n Kauppa Oy.

Rek. tavaramerkki

Mikonkatu 15 A. Puhelin 26 404 ja sarja 20 306
Sähköos.: IKLOY, Helsinki

IKL-tavaroita: (huom. Karhu merkki)

järjestösormuksia
emaljirintaneuloja
kalvosinnappeja
puseroita
solmioita
vöitä
olkahihnoja
juhlavaakunoita
pöytälippuja
taskukirja
laulukirja
nuotteja ja esitelmiä

tulitikkuja, sinimustia,
kahvikuppeja ja -kalustoja
kirjepaperia
kuoria
kirjesinettejä
lyijykyniä
kynänvarsia
olkaimia
puukkoja
savukkeita
paahdettua kahvia
(1/4 kg. pakkaus)

Suomen lippuja (kaikkia kokoja)

Hinta 2:—

Porvoo 1935, Oy. Uusimaan Kirjapaino.